The Gleaner

Vol 18 (1986)

Το Ναύπλιο στα χρόνια 1828-1833. Σκιαγράφηση της κοινωνικής, πολιτισμικής και πνευματικής ζωής

Αλέκα Μπουτζουβή-Μπανιά

doi: [10.12681/er.289](https://doi.org/10.12681/er.289)

To cite this article:

Μπουτζουβή-Μπανιά Α. (1986). Το Ναύπλιο στα χρόνια 1828-1833. Σκιαγράφηση της κοινωνικής, πολιτισμικής και πνευματικής ζωής. *The Gleaner*, 18, 105-136. <https://doi.org/10.12681/er.289>

ΤΟ ΝΑΥΠΑΙΟ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ 1828-1833

Σκιαγράφηση τῆς κοινωνικῆς, πολιτισμικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς

Στις 18 Ἰανουαρίου 1823, τὸ Ναύπλιο ἀνακηρύχθηκε Διοικητικὸ κέντρο, καὶ αὐτὸ ὀφειλόταν στὸ γεγονὸς ὅτι, ἐνῶ ὁ πόλεμος συνεχιζόταν, ἡ συνθηκολόγηση τῶν Τούρκων, ποὺ κατέληξε στὴν ἀποχώρησή τους, τὸ εἶχε μετατρέψει σὲ ἀσφαλὲς καταφύγιο¹. Στοιχεῖα προσδιοριστικὰ τῆς οἰκιστικῆς του φυσιογνωμίας μᾶς προσφέρουν οἱ ξένοι ταξιδιωτὲς ποὺ τὸ ἐπισκέφθηκαν καὶ οἱ ἀπομνημονευματογράφοι τῆς ἐποχῆς. Οἱ περιγραφὲς ποὺ ἀκολουθοῦν περιορίζονται στὸ Ναύπλιο, χωρὶς ἀναφορὰ ἢ σύγκριση μὲ τὶς ὑπόλοιπες ἐλληνικὲς πόλεις, οἱ ὁποῖες βρισκόνταν στὴν ἴδια ἢ σὲ χειρότερη κατάσταση, καὶ τὸ παρουσιάζουν σὰν μιὰ πόλη μὲ μέτρια κτίσματα, σοκάκια, χαλάσματα καὶ ρυπαρότητα. Τὸ 1823, ὁ συνοδοιπὸρος τοῦ λόρδου Byron, M. Schilizzi, περιγράφει τὸ Ναύπλιο² σὰν «μιὰ καταστραμένη πόλη. Ὅλα τὰ σπίτια εἶναι καμένα ἢ ἐρειπωμένα. Ἀδύνατον νὰ βρεῖς ἔστω καὶ ἓνα κατάλληλο γιὰ κατοικία. Τὰ δύο καλύτερα σπίτια τῆς πόλης, τοῦ Πετρόμπεη³ καὶ τοῦ Κολοκοτρώνη, δὲν ἔχουν οὔτε πόρτα οὔτε παράθυρο. Καταλαβαίνετε τώρα τί εἶναι τὰ ἄλλα». Ἐνα χρόνο ἀργότερα, τὸ 1824, ὁ Ἄγγλος γιατρός William Black συναντᾷ «παντοῦ τὰ σημάδια τοῦ πολυαῖμακτου πολέμου, ρυπαροὶ δρόμοι, συχνὰ ἀποκλεισμένοι ἀπὸ ἐρείπια γκρεμισμένων σπιτιῶν καὶ ἀπορρίματα»⁴. Τὸ 1827 ὁ Ν. Δρα-

1. Μιχ. Λαμπρινίδης, *Ἡ Ναυπλία ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς*, Ἀθήνα 1898, σ. 446· Γ. Δ. Δημακόπουλος, *Ἡ Διοικητικὴ ὀργάνωσις κατὰ τὴν ἐλληνικὴν Ἐπανάστασιν 1821-1827. Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐλληνικῆς διοικήσεως*, Ἀθήνα 1966, σ. 247-249.

2. Har. Nicolson, *Byron. The last journey. April 1823-April 1824*, Λονδίνο 1924, σ. 160-161· πβ. Κυρ. Σιμόπουλος, *Πῶς εἶδαν οἱ ξένοι τὴν Ἑλλάδα τοῦ '21*, τ. Γ': 1823-1824, Ἀθήνα 1981, σ. 88.

3. Ὁ Κόδριγκτον ποὺ ἐπισκέφθηκε αὐτὸ τὸ σπίτι στὰ 1827, γράφει: «ἡ ξύλινη κλίμαξ δι' ἧς ἀνέβην μόλις ὑπεβάσταζε τὸ βάρος μου, ἀλλ' οὔτε τὸ ἔδαφος ἦτο στερεώτερον. Ὁ θάλαμος ἔστειρεῖτο στέγης καὶ χελιδόνες ἐπέπτοντο μεταξὺ τῶν δοκῶν» βλ. Νικ. Δραγούμης, *Ἱστορικαὶ Ἀναμνήσεις*, τ. Α', Ἀθήνα, Ἑρμῆς, 1973, σ. 95.

4. Wil. Black, *Narrative of cruises in the Mediterranean in H.M.S. «Euryalus» and «Chanticleer» during the Greek War of Independence (1822-1826)*, Ἐδιμβούργο 1900, σ. 141· πβ. Κυρ. Σιμόπουλος, *δ.π.*, τ. Γ', σ. 380.

γούμης επισημαίνει ότι το Ναύπλιο «πόλις ὅλως τουρκική τὰς μὲν ὁδοὺς εἶχε στενάς, ἀνωμάλους καὶ βορβορώδεις, τὰς δὲ οἰκίας ξυλοκτίστους, πολυθύρους, σεσαθρωμένας καὶ παντὶ ἀρρῦθμους»⁵. Τὸ 1833 τέλος, ὅταν φθάνει ὁ Ὅθωνας καὶ ἡ Ἀντιβασιλεία, παρὰ τὰ μέτρα ποὺ ἐφάρμοσε ὁ Καποδίστριας, ἡ κατάσταση τοῦ Ναυπλίου δὲν ἔχει ἀλλάξει οὐσιαστικά, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν περιγραφή ποὺ δίνει ὁ Maurer: «λιθοστρώμα ἢ πόλις δὲν εἶχε. Δρομάκια στενά, ἀπ' ὅπου ἀμάξι δὲν χωροῦσε νὰ περάσει. Ἡ κεντρικὴ πλατεία, ἡ πλατεία τῶν Πλαταυνῶν, γεμάτη πέτρες καὶ χώματα ἀπὸ τὰ γκρεμισμένα σπίτια»... «Ἡ τάφος γύρω ἀπὸ τὰ τείχη εἶχε μεταβληθεῖ σ' ἓνα ἔλος μὲ ἀπαίσιες ἀναθυμιάσεις, κι ὥστόσο κατοικοῦσαν ἐκεῖ μέσα ἄνθρωποι μαζί μὲ γουρούνια»⁶. Διαφορετικὴ εἶναι ἡ περιγραφή τοῦ Ἀγγλοῦ κληρικοῦ Waddington, ποὺ ἐπισκέφθηκε τὴν Ἑλλάδα τὸ 1823-24⁷. Αὐτὸς ἀποφεύγοντας τὶς ἐπιμέρους περιγραφές, ἐπισημαίνει τὰ πλεονεκτήματα ἐκεῖνα ποὺ θὰ ἐπέτρεπαν τὴν οἰκιστικὴ βελτίωση τῆς πόλεως. Κατὰ τὴ γνώμη του, τὸ Ναύπλιο ἦταν α) ἡ πιὸ καλοχτισμένη πόλη τῆς Ἑλλάδας, δεδομένου ὅτι κατοικήθηκε ἀποκλειστικὰ ἀπὸ Τούρκους καὶ β) εἶχε ὑποστῇ τὶς λιγότερες καταστροφές ἀπὸ τὸν πόλεμο, διατηρώντας τὸ μεγαλύτερο τμῆμα τῆς σὲ καλὴ κατάσταση. Βέβαια τὰ πλεονεκτήματα αὐτὰ εἶναι σχετικὰ καὶ σὲ σχέση μὲ τὴν κατάσταση τῶν ὑπόλοιπων ἑλληνικῶν πόλεων, πρὸς τὶς ὁποῖες συγκρινόμενο τὸ Ναύπλιο, εἶχε τὶς προϋποθέσεις νὰ ἀναπτυχθεῖ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ οἱ παραπάνω προϋποθέσεις δὲν ἀξιοποιοῦνται εἶναι καὶ ὁ μαζικὸς ἐποικισμὸς τοῦ 1823, ὅταν τὸ χῶρο του

5. Νικ. Δραγούμης, *δ.π.*, σ. 95.

6. G. L. Maurer, *Das griechische Volk* (Χαϊδελβέργη 1835), μετάφρ. Ὀλγας Ρομπάκη, τ. Β', Ἀθήνα 1976, σ. 411. Γεγονὸς εἶναι ὅτι εἶχαν γίνεи προσπάθειες βελτίωσης τῶν συνθηκῶν διαμονῆς, ὅπως δείχνουν οἱ ἀκόλουθες περιγραφές: κατὰ τὸν Ἐϋδεκ, στὴν ἀναφορά του τῆς 3ης Ἰουλίου πρὸς τὸν Καποδίστρια (βλ. Μιχ. Λαμπρινίδης, *δ.π.*, σ. 517-523) «ἡ αὐξήσις τῆς καθαριότητος, ἡ πλάτυνσις τῶν δρόμων, κρημνιζομένων τῶν παραπετασμάτων, τὰ ὁποῖα τοὺς ἔφραζον, καὶ ἡ κατεδάφισις πολλῶν καλυβῶν, τῶν ὁποίων ἡ ρυπαρότης ἐμόλυνε τὸν ἀέρα»... «ταῦτα πάντα, λέγω, ἀποκατέστησαν ὑγιεινότεραν τὴν διατριβὴν τοῦ Ναυπλίου»· ἓνα χρόνο ἀργότερα ὁ ἀνώνυμος συντάκτης τοῦ ἄρθρου «Παρατηρήσεις εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ναυπλίου», π. *Ἡώς*, τ. Α', ἀρ. 2, 15 Φεβρ. 1830, σ. 5-8, γράφει: «αἱ ἀγυαὶ ἄρχισαν νὰ πλατύνωνται καὶ νὰ ρυθμίζονται εἰς εὐθυγραμμίαν, τὰ δὲ ἐξωπετάσματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν στενότητα τῶν ἀγυιῶν ἐμπόδιζον τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου νὰ σηκώσουν τὰς ἐπιβλαβεῖς ἐκεῖνας ἀναθυμιάσεις, καὶ τὴν ἀνυπόφορον καὶ βλαβερὰν εἰς τὴν υἰεῖαν τῶν ἀνθρώπων ὑγρασίαν ἄρχισαν νὰ ἀποκόπτωνται ἀπὸ παντοῦ». Ἀλλὰ ἡ προχειρότητα καὶ ἡ ταχύτητα τῶν ἀνακατασκευῶν σὲ συνδυασμὸ μὲ τὶς συνθήκες πολιτικῆς ρευστότητας καὶ ἀναστατώσεων, ποὺ χαρακτηρίζουν αὐτὴ τὴν περίοδο, εἶχαν σὰν ἀποτέλεσμα τὴν κατάσταση ποὺ περιγράφεται ἀπὸ τὸν Maurer.

7. G. Waddington, *Visit to Greece in 1823 and 1824*, Λονδίνο 1825, σ. 131· Μιχ. Λαμπρινίδης, *δ.π.*, σ. 464.

καταλαμβάνουν ἐπήλυδες Μωραῖτες Στερεοελλαδίτες, Μακεδόνες, Ἡπειρώτες, Νησιώτες (Χιῶτες, Κύπριοι, Κρήτες), Σμυρνιοὶ καὶ πολλοὶ ξένοι⁸. Ἀπὸ αὐτοὺς τὰ «πρωτεύοντα»⁹ πρόσωπα τοῦ ἀγώνα, πολιτικοί, στρατιωτικοί, πρόκριτοι, ἐγκαταστάθηκαν στὶς πλέον πολυτελεῖς, καλοδιατηρημένες καὶ ἐπισκευασμένες κατοικίες τοῦ Ναυπλίου¹⁰. Οἱ ὑπόλοιποι, ἔμποροι, τεχνίτες, ὑπάλληλοι, ἐργάτες, στρατιῶτες καὶ «κηφῆνες»¹¹ ἐγκαταστάθηκαν: στὰ μικρότερα σπίτια πληρώνοντας ἐνοίκιο, σὲ πρόχειρα φτιαγμένες καλύβες ἀπὸ ξύλο καὶ λάσπη, σὲ σκηνές καὶ σὲ κτίσματα ποὺ ἐπιδιορθώθηκαν ἢ κατασκευάσθηκαν εἰδικὰ γιὰ τοὺς στρατιῶτες. Τὸ εἶδος τῆς στέγης ποὺ ἐπέλεξαν, συνδεόταν μὲ τὴν οἰκονομικὴ τους κατάστασι. Ἐὰν λάβουμε ὑπόψη μας τὴν αὐξηση τῶν ἐνοικίων ποὺ προκάλεσε ἡ ζήτηση, μπορούμε νὰ φανταστοῦμε τὸν ἀριθμὸ τῶν παραπηγμάτων ποὺ κατάκλυσαν τὸν ἐλεύθερο χῶρο του, ἰδιαίτερα κατὰ μῆκος τῶν τειχῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν προσφύγων ποὺ κατέφυγαν στὸ Ναύπλιο στὴ διάρκεια τοῦ ἀγώνα, διαμορφώνοντας τὴν πληθυσμικὴ του φυσιογνωμία, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προσδιορισθεῖ. Μποροῦμε ὅμως νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι ἡ γραμμικὴ ἀπεικόνιση τῆς πληθυσμικῆς του ἐξέλιξης δὲν ἀκολουθεῖ αὐτὴν τῆς Ἑλλάδας, ἀλλὰ

8. Μιχ. Λαμπρινίδης, *δ.π.*, σ. 447-448, καὶ Ἀπ. Βακαλόπουλος, *Πρόσφυγες καὶ προσφυγικὸν ζήτημα κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821*, Θεσσαλονίκη 1939, σ. 109-110, 112-113, 135-136, 140 καὶ 144.

9. Ὁ Μ. Michaud ποὺ ἐπισκέφθηκε τὸ Ναύπλιο τὸ 1830, ἀναφερόμενος στοὺς «πρωτεύοντες» γράφει: «La nouvelle capitale de la Morée renferme aussi dans ses murs beaucoup de primats, de démoégérantes, de logiotati, nobles créés par les pachas, plusieurs familles des princes nées à l'ombre du croissant» *Correspondance d' Orient, 1830-1831*, τ. Α', Παρίσι 1833, σ. 79.

10. Μία τέτοια κατοικία περιγράφεται ἀπὸ τὸν Ἀλ. Ρίζο Ραγκαβῆ, *Ἀπομνημονεύματα*, τ. Α', Ἀθήνα 1894, σ. 235-236: «μετέβην ὁ πατήρ μου καὶ ἐγὼ εἰς τὰ δωμάτια ἃ ἐμισθώσαμεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Καραπαύλου, ἥτις ἦν μία τῶν μεγαλοπρεπεστέρων καὶ μᾶλλον ἐπιζητήτων τότε ἐν Ναυπλίῳ. Ἦν δὲ κυρίως εὐρύχωρον ἐρείπιον κακῶς ἔχον, καὶ μόλις διαφυγὸν τὴν ἐντελῆ καταστροφὴν ἐπὶ τῆς πολιορκίας». Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι σ' αὐτὸ θὰ συγκατοικοῦσαν καὶ οἱ οἰκογένειες Ἰάκωβου Ἀργυροπούλου καὶ Α. Κατακουζηνοῦ (βλ. καὶ Μιχ. Λαμπρινίδης, *δ.π.*, σ. 447). Ἀπὸ τὸ 1825 καὶ Ὁ. Φαρμακίδης συγκατοικοῦσε μὲ τοὺς Λιβέριο, Πολυζωῖδη, καὶ Σπ. Τρικούπη· βλ. Αἰκ. Κουμαριανοῦ, «Θ. Φαρμακίδης - Κ. Ἀσώπιος Ἀλληλογραφία 1819-1832», *Πρακτικά τοῦ Δ' Πανιόνιου Συνεδρίου*, Κέρκυρα 1980, σ. 109.

11. Νικ. Δραγούμης, *δ.π.*, σ. 95-96. Ὁ ἀνώνυμος συντάκτης τοῦ περιοδικοῦ *Ἠὼς* (ἀρ. 2, 15 Φεβρουαρίου 1830, σ. 7) τοὺς χαρακτηρίζει ὡς «σμήνος ἀρχολιπάρων»... «ἀσχολουμένων εἰς τὸ ν' ἄρπάξουν κἀνὲν κόκαλον νὰ τὸ γλύφουν» καὶ ἄλλοι (ἀρ. 3, 1 Μαρτίου 1830, σ. 4), ἀναφερόμενος στὸν ἐποικισμὸ τοῦ Ναυπλίου γράφει: «ἡ εἰς τὴν πόλιν ταύτην πανσπερμία, ἡ ἄφιξις καὶ τινων τυχοδιωκτῶν, καὶ ἡ συρρόη ἢ ἀκατάπαυστος τῶν συνηγόρων τοὺς ὁποίους ἕνας ὀνόμαζε πανούκλας».

8 □ Ὁ Ἐρευνιστής, Τόμος 18

παρουσιάζει δύο φάσεις έκρηξης¹². Ἡ πρώτη τὸ 1823-1824, ὅταν οἱ Τοῦρκοι ποὺ ἀποτελοῦσαν τὰ 2/3 τοῦ πληθυσμοῦ ἐγκατέλειψαν τὴν πόλη ὁμαδικὰ βάσει συνθήκης, καὶ στὴ θέση τους ἐγκαταστάθηκαν Ἕλληνες ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη στὰ ὁποῖα ὁ πόλεμος συνεχιζόταν. Ἡ δεύτερη φάση τὸ 1832, ὅταν ὁ πληθυσμὸς αὐξήθηκε κατὰ 4 1/2% περίπου. Τὸ γεγονός ὅτι στοὺς 42.870 κατοίκους ἀντιστοιχοῦσαν 2.560 οἰκογένειες μόνο¹³, δείχνει ὅτι θὰ πρέπει νὰ συνυπολογίστηκαν τὰ ἑλληνικὰ καὶ ξένα στρατιωτικὰ σώματα ποὺ βρίσκονταν καταυλισμένα στὸ Ναύπλιο, αὐτὴν τὴν τόσο ταραγμένη μὲ ἐμφύλιους πολέμους περίοδο.

ΠΙΝΑΚΑΣ 1

Πληθυσμικὴ ἐξέλιξις Ἑλλάδας - Ναυπλίου γιὰ τὴν περίοδο 1821-1839¹

Ἔτη	Πληθυσμὸς Ἑλλάδας	Πληθυσμὸς ἐπαρχίας Ναυπλίου
1821	938.765 ² 675.646 ³	9.975 ὀθωμανοὶ ² 2.630 χριστιανοὶ
1823-4		7-8.000 ⁴
1828	735.400 ²	
1829		9.697 (Ναύπλιο-Πρόνοια: 5778 ⁵)
1830	538.847 ²	9.163 ³
1832		42.870 ² (2.560 οἰκογένειες)
1834	651.233 ²	
1839	839.236 ²	11.195 ²

1. Ἡ ἔκτασις τῆς Ἑλλάδας ὑπολογίζεται μὲ τὰ σύνορα τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου.

2. Μιχ. Χουλιάρáκης, *Γεωγραφικὴ, διοικητικὴ καὶ πληθυσμιακὴ ἐξέλιξις τῆς Ἑλλάδος 1821-1971*, τ. Α', μερ. 1, Ἀθ. 1973, σ. XX (πιν. Δ'), σ. XXII (πιν. Ε') καὶ σ. 27 (πιν. 2).

3. Ἐλ. Μπελιᾶ, «Στατιστικὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους κατὰ τὸ 1830», π. *Μνημοσύνη*, τ. Ζ', 1978/9, σ. 296, 298-9.

4. G. Waddington, *Visit to Greece in 1823 and 1824*, Λονδίνο 1825, σ. 131.

5. Μιχ. Χουλιάρáκης, *ᾠ.π.*, σ. 32-45.

12. Βλ. τὸν πίνακα 1.

13. Μιχ. Χουλιάρáκης, *Γεωγραφικὴ, διοικητικὴ καὶ πληθυσμιακὴ ἐξέλιξις τῆς Ἑλλάδος 1821-1971*, τ. Α', μερ. 1, Ἀθήνα, Ἑθνικὸ Κέντρο Κοινωνικῶν Ἐρευνῶν, 1973, σ. 27. πιν. 2.

Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Ναυπλίου χαρακτηρίζεται ἀπὸ πολυμορφία: καταγωγῆς, κοινωνικο-πολιτισμικῆς προέλευσης, ἐπιδιώξεων, ἀλλὰ καὶ διαλέκτων, ἡθῶν, ἐθίμων καὶ ἀμφιέσεων, ὅπως τὴν καταγράφει ὁ Βυζάντιος στὴν «Βαβυλωνία»¹⁴. Σ' αὐτὴν, τὴν τουρκικῆς ρυμοτομίας πόλη, μὲ τὰ στενὰ βορβορώδη σοκάκια, τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρὰ σπίτια, τὶς καλύβες καὶ τὶς σκηνές συνωστίζεται ἕνας κόσμος, τοῦ ὁποῖου ὁ τρόπος ζωῆς, στὴν πλειοψηφία, κατὰ τὸν Ν. Δραγούμη, παραμένει ἄσιατικός: «ἄσιατικὸν δὲ λέγων», διευκρινίζει, «δὲν ἐννοῶ τρυφηλόν, διότι ὅπου λείπει ἡ ἐπιούσιος τροφή, ἐκεῖ ἡ τρυφή ἄγνωστος· ἀλλ' ὅτι πλὴν τῆς ἐλληνομόρφου φουστανέλλας, πάντα τὰ λοιπὰ ἐγίνοντο ὡς καὶ ἐπὶ Τουρκοκρατίας»¹⁵.

Δρόμοι γεμάτοι καφενεῖα, μαγαζιά καὶ ἐργαστήρια στὰ ὁποῖα «οἱ πωληταί, καθήμενοι διεσταυρωμένοι τοὺς πόδας χαμαὶ καὶ ἀναμένοντες εἰς μάτην ἀγοραστάς, ἐμύζων τὴν ἄκραν τοῦ τσιμπουκίου αὐτῶν. Ἐπῶλουν δὲ πέτρας πυροβόλων, πυρεκβόλα, σπάγγον, βελόνας, ράμμα, θειάφιον, πέτρας τῆς κολάσεως καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα ἄσημα καὶ εὐτελῆ»¹⁶.

Ἔτσι, ἐνῶ θὰ περίμενε κανεὶς ὅτι ἡ πληθυσμικὴ αὐξηση μεταφρασμένη σὲ καταναλωτικὸ κοινό, θὰ ὀδηγοῦσε σὲ διεύρυνση τῆς ἀγορᾶς καὶ ἄνθηση τοῦ ἐμπορίου, στὴν περίπτωσιν τοῦ Ναυπλίου δὲν συνέβη κάτι τέτοιο. Ἰδιαιτερο παράγοντα ἀποτελοῦσε ἡ ἀδυναμία τοῦ κράτους νὰ ἀσκήσῃ προστατευτικὴ πολιτικὴ· ἡ παρουσία τοῦ περιοριζόταν στὴν εἴσπραξιν χαμηλῆς φορολογίας καὶ ἄφηνε τὸ ἄτομο ἐλεύθερο νὰ κάνει ὅ,τι θέλει. Ὁ καθένας μποροῦσε, χωρὶς ἄδεια ἀπὸ τὶς ἀρχές, νὰ νοικιάσῃ ἢ νὰ χτίσῃ ἕνα μαγαζὶ καὶ ἐκεῖ μέσα νὰ ἀσκήσῃ ἕνα ἢ καὶ περισσότερα ἐπαγγέλματα μαζί¹⁷. Ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ τὸ ἐμπόριο δὲν ἀναπτύχθηκε εἶναι καὶ οἱ συνθήκες ἐποικισμοῦ τῆς πόλης, ποὺ ἡ ἀνάγκη τὴν μετέτρεψε σὲ «ἀσφαλὲς καταφύγιο» τῆς ἐμπόλεμης χώρας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν ὑπάρχει δυνατότητα ἐπαγγελματικῆς ἀπορρόφησης τῶν προσφύγων. Ἀντίθετα σὲ μιὰ ἀστικὰ ἀναπτυσσόμενη πόλιν οἱ διαδικασίες ἐξέλιξής της, θὰ δημιουργοῦσαν τὶς προϋποθέσεις προσέλκυσης καὶ ἐνσωμάτωσης νέου ἀνθρώπινου δυναμικοῦ. Ἐνῶ στὸ Ναῦπλιο ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες, τοὺς διοικητι-

14. Δ. Κ. Βυζάντιου, *Ἡ Βαβυλωνία ἢ ἡ κατὰ τόπους διαφθορὰ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης*, ἐπιμ. Σπ. Εὐαγγελάτος, Ἀθήνα, Ἑρμῆς, 1972, ἰδιαίτερα στίς σ. ιγ', ιζ' καὶ λη'.

15. Νικ. Δραγούμης, *ὁ.π.*, σ. 95.

16. Νικ. Δραγούμης, *ὁ.π.*, σ. 95 καὶ Wil Black, *ὁ.π.*, σ. 143.

17. Fr. Thiersch, *De l'état actuel de la Grèce et des moyens d'arriver à sa restauration*, (Λειψία 1833), μεταφρ. Α. Σπήλιου, τ. Β', Ἀθήνα 1971, σ. 55-56.

κούς υπαλλήλους και τούς εργάτες που δούλευαν στα δημόσια έργα, όλοι οι υπόλοιποι στην μεγάλη πλειοψηφία τους παρέμεναν άνεργοι. Ή έντύπωση που δημιουργείται στον ξένο που επισκέπτεται το Ναύπλιο το 1830 είναι, ότι εκτός από τα καφενεία, που είναι πολλά, πάντα γεμάτα κόσμο και θορυβώδη, και τα μαγαζιά που έχουν μια κάποια κίνηση, ή πόλη κυριολεκτικά κατακλύζεται από άργόσχολους. «Μιζέρια και άνεργία, να ποιά είναι τα διακριτικά γνωρίσματα αυτού του πληθυσμού, που αποτελεί μικρογραφία της 'Ελλάδας»¹⁸. Αυτός ο κόσμος, προσπαθώντας να αντιμετωπίσει τα καθημερινά του προβλήματα στο επίπεδο της επικοινωνίας που του προσφέρουν οι πολυσύχναστοι δρόμοι και τα καφενεία, διαμορφώνει κάτω από αυτές τις συνθήκες το πολιτικό, πολιτισμικό και κοινωνικό του πρόσωπο. Ή ζωή του κυλάει ανάμεσα σε πολλές συζητήσεις, καφέδες, γλέντια, χορούς και βία¹⁹.

«Δεν υπάρχει άλλη χώρα στην Εύρώπη», ισχυρίζεται με αρκετή υπερβολή ο Mauger, «Ίσως και σ' όλοκληρο τον κόσμο, όπου να υπάρχουν, το ένα δίπλα στο άλλο, τόσο άνομοιόμορφα μεταξύ τους στοιχεΐα, και όπου το επίπεδο μόρφωσης να παρουσιάζει τόσο άνομοιογένεια, όσο στο σημερινό βασίλειο της 'Ελλάδας»²⁰. Ο πληθυσμός της πόλης αποτελείται από δύο βασικούς κοινωνικο-πολιτισμικούς σχηματισμούς. Τήν πλειοψηφία του λαού και τούς πρωτεύοντες. Παρά το πολιτισμικό τους χάσμα οι σχηματισμοί αυτοί έχουν κοινό σημείο αναφοράς τις πολιτικές και άλλου είδους συζητήσεις, τα θεάματα, τα γλέντια και την χαρτοπαιξία. Αυτό όμως που αντιδιαστέλλει τούς «πρωτεύοντες» από το λαό είναι ή ούσιαστική διαφορά αυτών των εκδηλώσεων ως προς το περιεχόμενο, το χώρο πραγμάτωσής τους και την οργάνωσή τους. Διαφορά που σε μεγάλο βαθμό όφείλεται στην κοινωνική, πνευματική και πολιτισμική τους σύσταση, και στο ρόλο που μπορούν να παίξουν στον πολιτικό μετασχηματισμό που συντελείται.

Φαναριώτες και ετερόχθονες συσπειρώνονται, αναπαράγουν τα βιωμένα κοινωνικο-πολιτισμικά τους πρότυπα, τα μεταφυτεύουν στο νέο χώρο εγκατάστασής τους, διευρύνοντας τον κύκλο τους και με αυ-

18. M. Michaud, *ό.π.*, σ. 77.

19. Ο Νικ. Δραγούμης (*ό.π.*, σ. 96-97) αναφερόμενος στη ζωή του Ναυπλίου σημειώνει ότι «ένω έν Πελοποννήσῳ ό 'Ιμβαΐμ ἔθνε καί ἀπώλλυεν», ή Στερεά 'Ελλάς «ἔκαμπε καί αὐθις τόν τράχηλον ὑπό τόν ζυγόν»... «ό έν Ναυπλίῳ λαός ἐπεδίδετο ἄφροντις εἰς πότους, γόμους, ἄσματα, πυρσροκροτήματα καί διηνεκή εὐθυμίαν». Τή συνύπαρξή γλεντιῶ καί βίας ἐκμεταλλεύεται καί διακωμῶδει ή *Βαβυλωνία*.

20. G. L. Maurer, *ό.π.*, σ. 411· πβ. Fr. Thiersch, *ό.π.*, σ. 217.

τόχθονες. Οί ωραιότερες περιγραφές αὐτῶν τῶν προσπαθειῶν μόρφωσης τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτισμικῆς τους ζωῆς ὑπάρχουν στὶς σελίδες τῶν Ἀπομνημονευμάτων τοῦ φαναριώτη Ἀλ. Ρίζου Ραγκαβῆ, τοῦ ὁποῖου ἡ παρουσία στὴν πολιτικὴ καὶ φιλολογικὴ ζωὴ τοῦ τόπου ἦταν ἔντονη. Χαίρεται μὲ τὴν προσέλευση πολλῶν ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν τῆς διασποράς, τῶν ὁποίων ἡ ἀποκατάσταση τῆς εἰρήνης καὶ ἡ «προϊοῦσα εὐνομία» εὐνοεῖ τὴν ἐπιστροφή στὴν Ἑλλάδα, γεγονὸς ποῦ «ἐξέτεινεν τὴν κοινὴ εὐημερίαν»²¹. Λίγοι καὶ ἐκλεκτοὶ φτάνουν δίπλα στοὺς πολλοὺς ποῦ κατέφυγαν στὸ Ναύπλιο. Συναναστροφές, ἐσπερίδες καὶ χοροὶ διοργανώνονται στὰ σπίτια τῶν «μᾶλλον ἐξεχουσῶν οἰκογενειῶν τοῦ Ναυπλίου», ὅταν οἱ δρόμοι, τὰ καφενεῖα καὶ οἱ λοκάντες φιλοξενοῦν τὸ λαό.

Στὰ σαλόνια «τῶν πολιτευομένων καὶ τῶν ὀπλαρχηγῶν συνεκέντροῦτο καθ' ἑκάστην ἑσπέραν κόσμος πολὺς, ἐκ τοῦ ἄρρενος πάντα φύλου, συζητῶν τὴν πολιτικὴν κατάστασιν καὶ πληροφορούμενος, παρὰ τῶν δυναμένων νὰ γνωρίζωσι, περὶ τῶν ἐν τῇ λοιπῇ ἑλευθέρᾳ καὶ δούλῃ Ἑλλάδι συμβαινομένων»²². Στὰ ἴδια ἐρωτήματα προσπαθοῦσε νὰ δώσει καὶ νὰ πάρει ἀπάντηση ὁ κόσμος στοὺς δρόμους καὶ στὰ καφενεῖα. Φαναριῶτες, ἐτερόχθονες²³ καὶ κάποιοι αὐτόχθονες ζοῦν καὶ κινοῦνται στὰ «σαλόνια» τοῦ Μαυροκορδάτου, τοῦ Καρατζᾶ, τῶν Σούτσων, τοῦ Ταγιαπιέρα, τοῦ Κωλέττη καὶ τοῦ Καλλέργη. Ὁ Ραγκαβῆς θυμᾶται ὅτι στοῦ Μαυροκορδάτου δίνονταν χοροὶ χωρὶς ὀρχήστρα μὲ «τὸν λόγιον ἀξιωματικὸν κ. Κ. Ἀξελὸν τραγουδοῦντα καὶ κρούοντα τὸν ρυθμὸν διὰ τῶν παλαμῶν», ἐνῶ τὸ μουσικὸ σαλόνι τοῦ Καρατζᾶ, ποῦ ἦταν τὸ κομψότερο τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας, πρόσφερε «τὴν τότε σπανιωτάτην ἔτι πολυτέλειαν κυμβάλου, καὶ τὴν ἔτι σπανιωτέραν τῆς οἰκοδεσποίνης, ἥτις μεθ' ἱκανῆς εὐχερείας ἔπαιζεν ἐπ' αὐτοῦ, ἀκροατὰς ἔχουσα ὀλίγους ἔτι τοὺς δυναμένους νὰ ἐκτιμῇσωσι τὰ μουσικὰ αὐτῆς προτερήματα, ἰδίως δὲ τοὺς ἐξοχωτέρους τῶν ξένων ἐπιδήμων ἐν Ναυπλίῳ»²⁴. Ἀλλῇ ἀτμόσφαιρα, πιὸ λόγια, πιὸ φιλολογικὴ

21. Ἀλ. Ραγκαβῆς, *ὁ.π.*, σ. 263.

22. Νικ. Λάσκαρης, *Ἱστορία τοῦ Νεοελληνικοῦ θεάτρου*, τ. Α', Ἀθήνα 1938, σ. 256.

23. Ὁ διαχωρισμὸς τῶν Ἑλλήνων σὲ αὐτόχθονες καὶ ἐτερόχθονες ἀρχίζει πρὶν ἀπὸ τὴν ἱδρύση τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους, ὁξύνεται ἐπὶ Καποδίστρια καὶ λύνεται μὲ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1844.

24. Ἀλ. Ραγκαβῆς, *ὁ.π.*, σ. 257. Ὁ Κ. Ἀξελὸς εἶχε ἐκδώσει τὸ 1830 μετάφραση, ἀπὸ τὰ γαλλικά, τοῦ βιβλίου *Πίνακες συνοπτικοὶ περιέχοντες τὰ εἰς τὰ γυμνάσια τοῦ οὐλαμοῦ καὶ τοῦ τάγματος χρῆν τῶν ὁδηγῶν*. Ἐπίσης, τὸ 1834 ὁ Ἀξελὸς ἐκδίδει τὸ περιοδικὸ σύγγραμμα *Ὁ Στρατιωτικὸς Ἐφορὸς* (πβ. ἐφ. *Ἐποχὴ*, ἐτ. Α', ἀρ. 21, 2 Δεκ. 1834, σ. 83-84).

χαρακτήριζε τὸ «σαλόνι» τῶν Σούτσων, «πρώτατον κοινωνικὸν καταφύγιον καὶ μεγίστη ἀπόλαυσις»²⁵ γιὰ τὸν Ραγκαβῆ νὰ ἀκούει τοὺς δύο ἀδελφοὺς νὰ ἀπαγγέλουν τὰ παλιὰ καὶ πρόσφατα ποιήματά τους σ' αὐτὲς τὶς συναθροίσεις.

Φιλολογικὰ εὐρύτερο καὶ ἰσχυρότερο, «τὸ σαλόνι» τοῦ Ἑπτανήσιου γιατροῦ Διονυσίου Ταγιαπιέρα ποὺ ἦταν ἄνδρας «ἀγχίνους καὶ κάτοχος εὐρείας παιδείας, μὲ λεπτὴν καὶ ἡσκημένην κρίσιν»²⁶. Γύρω του συγκεντρώνει τοὺς λόγιους τῆς ἐποχῆς καὶ παίξει σημαντικὸ ρόλο στὴ διαμόρφωση τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Οἱ ἀδελφοὶ Σούτσοι «εἰς τὴν φιλόκαλον κρίσιν τοῦ ἱατροῦ ὑπέβαλλον τὰ ἴδια ποιήματα»²⁷, ἀλλὰ καὶ θεατρικὰ ἔργα διαβάζονται στὸ σπίτι του καὶ κρίνεται ἡ βιωσιμότητά τους, ἐρήμην τῆς θεατρικῆς σκηνῆς καὶ τοῦ θεατρικοῦ κοινοῦ ποὺ ἀποτελοῦν βασικὲς προϋποθέσεις ἀνάπτυξης τοῦ θεάτρου²⁸. Ἔτσι ἡ κωμωδία τοῦ Ἀλ. Σούτσου «ὁ Ἄσωτος», ἀφοῦ κάποιαν «ἐσπέραν»

25. ὁ.π., σ. 258.

26. ὁ.π., σ. 274· Νικ. Δραγούμης, ὁ.π., σ. 138-144 καὶ Σπ. δὲ Βιάζης, «Σκιαγραφήματα. Εἰς Διονύσιον Ταγιαπιέρα», π. *Ἀπόλλων*, ἔτ. Γ', ἀρ. 28, 1885, σ. 444-445.

27. Νικ. Δραγούμης, ὁ.π., σ. 142.

28. Σὲ μιὰ πρώϊμη γιὰ τὴ θεατρικὴ ζωὴ τοῦ Ναυπλίου ἐποχῇ, τὸ Νοέμβριον τοῦ 1823, «ὁ πολιτάρχης τοῦ Ἀναπλίου» Νικηταρᾶς ζητᾷ ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ τῶν Ἑσωτερικῶν Παπαφλέσσα «ἐπειδὴ καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸ πρῶτον ἀγαθὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ παιδεία», «ἵνα δοθῶσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, πρῶτον τὸ τζαμί τοῦ Ἀγάπασσα μεθ' ὅλα τὰ περιεχόμενα ἐργαστήρια, ἵνα χρησιμεύσῃ διὰ θέατρον». Ἀλλὰ ἡ πρωτοβουλία αὕτη τοῦ Νικηταρᾶ ὑπῆρξε μεμονωμένη καὶ δὲν φαίνεται νὰ ἀποτελεῖ ἀφετηρία ἀνάπτυξης τῆς θεατρικῆς ζωῆς στὸ Ναύπλιο. Παραθέτω ἐδῶ τὸ ἔγγραφο τοῦ Νικηταρᾶ:

Ἐξοχώτατε Ὑπουργέ τῶν Ἑσωτερικῶν

Ἐπειδὴ καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸ πρῶτον ἀγαθὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ παιδεία, καθὼς πρὸς τοῦτοις εἰς τὴν ἰδίαν Ἱερώτατον καὶ ἡ ὑπεράσπισις τῶν πτωχῶν ἀσθενῶν, μάλιστα δὲ τῶν στρατιωτῶν. ζητῶ διὰ τοῦ παρόντος μου μέσον τοῦ ὑπουργείου τούτου παρὰ τῆς ὑπερτάτης Διοικήσεως, ἵνα δοθῶσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν μου πρῶτον τὸ τζαμί τοῦ Ἀγάπασσα μεθ' ὅλα του τὰ περιεχόμενα ἐργαστήρια, ἵνα χρησιμεύσῃ διὰ θέατρον. δεῦτερον τὴν μεγάλην οἰκίαν εὐρισκομένην εἰς τὸ πλάτωμα ἀπέναντι τοῦ τζαμίου, ἵνα χρησιμεύσῃ διὰ σχολεῖον, μεθ' ὅλα... τὰ περιεχόμενα ἐργαστήρια, καὶ τρίτον, ἓνα ὀσπίτιον μέγαλον κατὰ τὰ πέντε Ἀδέλφια, ἵνα χρησιμεύσῃ διὰ Νοσοκομεῖον, διὰ τὰ ὅποια καὶ ἂν οὐ μοῦ δοθῇ ἡ ἀδεια, ἀφίνω ἐπίτροπον διὰ νὰ τὰ τελειώσῃ, περικαλόντας τὴν ὑπερτάτην διὰ νὰ ἤθελεν διορήσῃ ἕναν ἐπιστάτην τῆς ἵνα μετὰ τοῦ ἐδικοῦ μου λαμβάνῃ τὰ εἰσοδήματα, καὶ κάμνωσῃ τὰ ἔξωδα καὶ χρονικῶς δίδωσι λογαριασμόν.

ὄθεν καὶ νὰ ἔχω, τὴν ἀπόκρισιν, προσκυνῶ καὶ μένω

Ἐκ Ναυπλίου τῇ 25 Νοεμβρίου 1823

Νικητᾶς Σταματελόπουλος

(Γ.Α.Κ., Συλλογὴ Γιάννη Βλαχογιάννη, Α', Ἀρχεῖο τοῦ Ἀγῶνος - Ὑπ. Ἑσωτερικῶν (Νοέμβριος-Δεκέμβριος 1823), φ. 256). Τὸ ἔγγραφο πρωτοδημοσίευσε ὁ Τάσος Ἀθ. Γριτσόπουλος, «Τὸ 1821 καὶ τὸ θέατρο· πρῶτες προσπάθειες», *Νέα Ἑστία*, τ. 45, 1949, σ. 405-408.

διαβάστηκε στο σπίτι του Ταγιαπιέρα και εγκρίθηκε από την δημόσια, πήρε το δρόμο του τυπογραφείου, και κυκλοφόρησε στο Ναύπλιο το 1830²⁹. Άλλο παράδειγμα προωθήσεως θεατρικού έργου αποτελεί η περίπτωση του Νάξιου δικαστικού υπαλλήλου Γεωργίου Πραντούνα, ο οποίος, αφού εξομολογήθηκε στον Ταγιαπιέρα ότι τις ώρες της σχολής του «συνέγραφε τραγωδίαν», ζήτησε να του την διαβάσει. 'Ο Ταγιαπιέρας δέχθηκε την παράκλησή του και «τῷ ὑπεσχέθη ὅτι τὴν ἐπομένην θὰ προσεκάλει παρ' αὐτῷ τοὺς φίλους του, ἵνα πάντες ὁμοῦ ἀκροασθῶσι τοῦ ἔργου του»³⁰. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ἐντυπωσιάσει ἡ ἀνάγνωση τὸ ἀκροατήριον καὶ νὰ ἀκολουθήσει ἡ ἐκδοσις τοῦ ἔργου ποὺ εἶχε τὸν τίτλον «Αἱ ἐλευθερωμέναι Ἀθῆναι».

Διαφορετικὸ κλίμα ἐπικρατεῖ στὰ σαλόνια τοῦ Ι. Κωλέττη καὶ τοῦ Δ. Καλλέργη, τὰ ὁποῖα ἦταν λιγότερο ἀμιγῆ πολιτισμικά, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὶς περιγραφές ποὺ ἀκολουθοῦν. Κάποιο βράδυ τοῦ 1826, στὸ σπίτι τοῦ Ι. Κωλέττη, κεντρικὸ θέμα συζήτησης ἦταν τὰ συμβάντα τοῦ Μεσολογγίου μὲ ἀφηγητὴ τὸν οἰκοδεσπότη. Σ' αὐτὸ τὸ κλίμα πρωτοσυναντήθηκαν ὁ Γ. Καραϊσκάκης μὲ τὸ νεαρὸ τότε Παναγιώτη Σούτσο, τὸν ὁποῖο ὁ Κωλέττης παρουσίασε ὡς «ποιητὴ ἐξυμνοῦντα τὰς πράξεις τῶν Ἑλλήνων». 'Ο Καραϊσκάκης ἀπευθύνθηκε στὸ Σούτσο καὶ τοῦ πρότεινε νὰ τὸν ἀκολουθήσει· «ἐγὼ θέλω πράττει σὺ θέλεις γράφει»³¹. Μετὰ ἀπὸ χρόνια ὁ ποιητὴς ἀφιέρωσε στὸν στρατηγὸ τὴν ὁμώνυμη τραγωδία του. Στὸ σπίτι τοῦ συνταγματάρχου τοῦ ἱππικοῦ Δημ. Καλλέργη «καθ' ἡμέραν ἢ τράπεζα ἦν παρατεθειμένη διὰ πάντας τοὺς φίλους, καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν ἦν χορὸς, ἥ, δυστυχῶς, καὶ βαρεῖα χαρτοπαιξία»³². Τὸ θεατρικὸ ἔργο περνάει ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ὄχι σὰν «φιλολογικὴ ἀπόλαυσις» ἀλλὰ σὰν ἄλλη μορφή διασκέδασης, σὰν ποικιλία. 'Ετσι τὸ 1832 γεννιέται, κατὰ παραγγελία, ἡ κωμωδία τοῦ Ραγκαβῆ «Γάμος ἄνευ νύφης». 'Η μορφή αὐτῆς τῆς κωμωδίας καθορίστηκε ἀπὸ τὴν ἀντίρρηση τῶν κυριῶν νὰ λάβουν μέρος στὴν ἀναπαράστασή της. 'Αλλά, ἂν καὶ ξεπεράστηκαν ὅλες οἱ δυσκολίες, ἀκόμη καὶ ἡ χρονικὴ πίεσις τοῦ Ραγκαβῆ νὰ τὴν γράφει καὶ νὰ τὴν παρου-

29. 'Αλ. Σούτσος, *'Ο Ἄσωτος κωμωδία εἰς πράξεις πέντε*, 'Εν Ναυπλίῳ, ἐκ τῆς τυπογραφίας 'Εμμ. Ἀντωνιάδου, 1830. Στίς σ. 1-4 τοῦ βιβλίου δημοσιεύεται ἀφιερωτικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Σούτσου πρὸς τὸν Δ. Ταγιαπιέρα.

30. *Ἀθῆναι ἐλευθερωμέναι, τραγωδία εἰς πέντε πράξεις*, ὑπὸ Γεωργίου Πραντούνα τοῦ Νάξιου. 'Εν Ναυπλίῳ, 1830, ἐν τῇ συντροφικῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Κων. Τόμπρα Κυδωνίως, Κων. Ἰωαννίδου καὶ Γεωργίου Ἀθανασιάδου Μελισταγοῦς.

31. Π. Σούτσος, *Τρία λυρικά δράματα* (*'Αγνωστος, Γ. Καραϊσκάκης, 'Οδοιπόρος*), Ἀθήνα 1842, σ. 89-90· πβ. Ἀλκης Ἀγγέλου, *Οἱ Λόγιοι καὶ ὁ Ἀγὼνας*, Ἀθήνα 1971, σ. 14-15.

32. Ἀλ. Ραγκαβῆς, *ὁ.π.*, σ. 268-272.

σιάσει σὲ τρεῖς μέρες, ἡ κωμωδία δὲν παρουσιάσθηκε τότε. Στὴ θέση τῆς παίχτηκε παντομίμα «ιδίας ἡμῶν συνθέσεως», θὰ γράψει ὁ Ραγκαβῆς, «καὶ ἐπειδὴ αἱ κυρίαι ἐπέμενον μὴ θέλουνσαι νὰ συμπαραστήσωσι, τὸ γυναικεῖον μέρος ἐδόθη εἰς ἐμέ, καὶ ὁ ἐραστής μου ἦτον ὁ κ. Μουρούζης»³³.

Αὐτὸ τὸ πολιτισμικὰ ἀνομοιογενὲς πλῆθος ποὺ εἶναι ἐγκαταστημένο στὸ Ναύπλιο, μετέχει ἄμεσα καὶ ἔμμεσα στὶς διαδικασίες συγκρότησης τοῦ κράτους. Τὸ ὕψηλὸ ποσοστὸ ἀναλφαβητισμοῦ τῶν αὐτοχθόνων εἶχε ὡς συνέπεια τὸν ἀποκλεισμό τους σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τὸ Διοικητικὸ μηχανισμό, ποὺ στελεχώνεται ἀπὸ τοὺς ἐγγράμματους Φαναριῶτες καὶ ἑτερόχθονες. Τὸ κράτος, στὴν προσπάθειά του νὰ γεφυρώσει τὸ πνευματικὸ χάσμα, νὰ προωθήσει τὴν ἐκπαίδευση, καὶ νὰ ἀνυψώσει τὸ ἐπίπεδο τῶν ὑπαλλήλων, στρέφεται πρὸς τὴν ὀργάνωση τῆς δημόσιας ἐκπαίδευσης, διαρθρώνοντάς την σε τρία ἐπίπεδα: Δημοτική, Δευτεροβάθμια (Ἑλληνικὸ-Γυμνάσιο) καὶ Ἀνώτερη³⁴.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν σχολείων κατὰ βαθμίδα, γιὰ τὴν περίοδο 1828-1831 εἶναι ὁ ἀκόλουθος. Δημοτική: τὸ 1828-29 λειτουργοῦν τρία σχολεῖα· τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸ, ποὺ ἱδρυσε ἡ Φιλανθρωπικὴ Ἑταιρεία τοῦ Ναυπλίου τὸ 1826, τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸ κορασίων τῆς Ἑλένης Δανέζη καὶ τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸ τοῦ Ὀρφανοτροφείου. Στὰ τρία ποὺ ἦδη λειτουργοῦν, στὰ 1830, θὰ προστεθοῦν ἄλλα δύο. Τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸ τῶν ὑποτρόφων ὀρφανῶν καὶ τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸ Σχολεῖο τῆς Τίρυνθας γιὰ τὰ ὀρφανὰ. Τὸ 1831, τέλος, ἔχουμε μόνο τὸ Ἀλληλοδιδασκτικὸ Σχολεῖο τοῦ Ναυπλίου. Ἡ Δευτεροβάθμια ἐκπαίδευση, κατὰ τὸ ἀντίστοιχο χρονικὸ διάστημα, παρουσιάζει τὴν ἐξῆς εἰκόνα: τὸ 1828 δὲν ἱδρύεται κανένα σχολεῖο. Τὸ 1829 λειτουργοῦν δύο ἑλληνικὰ ἰδιαίτερα, τὸ 1830, τρία ἑλληνικὰ ἰδιαίτερα, καὶ τὸ 1831 λειτουργεῖ τὸ Ἀνώτερο Ἑλληνικὸ Σχολεῖο. Στὴ βαθμίδα τῆς Ἀνώτερης ἐκπαίδευσης, τὸ

33. Ἀλ. Ραγκαβῆς, *δ.π.*, σ. 275-277. Κατὰ τὴν περίοδο 1825-1832, πέρα ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν Ἀλ. Σούτσου, Γ. Πραντοῦνα, Ἀλ. Ραγκαβῆ, ποὺ ἀναφέρθηκαν, γράφονται ἄλλα τρία, ἀπὸ τοὺς Παν. Σούτσο, Εὐανθία Καῖρη καὶ Χαρίδημο τὸ Σάμιο. Ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν συγγραφέων αὐτῶν, οἱ τρεῖς εἶναι φαναριῶτες λόγιοι ποὺ ἔχουν δεχθεῖ τὴν ἐπίδραση τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ, ὁ Γ. Πραντοῦνας ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ὀδησσὸ καὶ ἀνήκει στὸν κύκλο τοῦ Λασσάνη, ἐνῶ δὲν γνωρίζουμε τὴ θεατρικὴ παιδεία τῆς Εὐανθίας Καῖρη καὶ πολὺ περισσότερο τοῦ Χαρίδημου τοῦ Σάμιου. Ἡ βιωσιμότητα τῶν ἔργων αὐτῶν ἦταν περιορισμένη, μὲ ἐξαίρεση τὸν *Ὀδοπόρο* τοῦ Παν. Σούτσου, τὸ ὁποῖο ὅμως σταδιοδρόμησε σὰν ἀνάγνωσμα καὶ ὄχι σὰν θεατρικὸ ἔργο.

34. Τὰ στοιχεῖα γιὰ τὴ Δημοτικὴ καὶ τὴ Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση προέρχονται ἀπὸ τὸν Ἀπ. Δασκαλάκη, *Κείμενα-Πηγὰι τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως*. Σειρὰ τρίτη. *Τὰ περὶ παιδείας*, Ἀθήνα 1968 (τ. Α', σ. 165-167, 514-515, 535-548· τ. Β', 1142-1163, 1385-1389· τ. Γ', σ. 1577-1583, 1597, 1761-1762, 1889-1891).

1828, λειτούργησε η Γεωργική Σχολή της Τίρυνθας³⁵, και το 1829 το Κεντρικό Σχολείο των Ευελπίδων³⁶.

Ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴν ὁμαλὴ λειτουργία τῆς Δημόσιας Ἐκπαίδευσης καὶ στὶς τρεῖς βαθμίδες ἀποτελοῦσε βέβαια ἡ ὑπαρξὴ τῶν ἀνάλογων γιὰ κάθε βαθμίδα καὶ εἶδος σχολικῶν ἐγχειριδίων. Τὸ μεγαλύτερο μέρος αὐτῶν τῶν ἀναγκῶν καλύφθηκε ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις τυπογραφείων ἔξω ἀπὸ τὸν ἐλλαδικὸ χῶρο. Παράλληλα κυκλοφόρησαν ἀρκετά, ποικίλου περιεχομένου, βιβλία καὶ στὸν ἐλλαδικὸ χῶρο (βλ. πίν. 2). Ὁ ἀριθμὸς τῶν βιβλίων ποὺ τυπώνονται στὸ Ναύπλιο εἶναι: 1828: 2, 1829: 2, 1830: 6, 1831: 15, 1832: 4, 1833: 15³⁷.

ΠΙΝΑΚΑΣ 2

Ἡ παραγωγή ἐλληνικῶν βιβλίων στὰ χρόνια 1828-1833

Ἔτος	σύνολο ἐκδόσεων	ἐκτὸς ἐλληνικοῦ κράτους	ἐλληνικὸ κράτος	Ναύπλιο
1828	79	56	21	2
1829	88	62	24	2
1830	100	80	14	6
1831	123	77	31	15
1832	109	84	21	4
1833	90	52	23	15

Οἱ ἀριθμοὶ εἶναι παρμένοι ἀπὸ τὴ βιβλιογραφία Γκίνη-Μέξα, καὶ τὰ συμπληρώματα τῆς. Ἐξαιροῦνται: μονόφυλλα, καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα ἔντυπα ὅσα εἶναι διοικητικοῦ περιεχομένου.

35. Μιχ. Λαμπρινίδης, *δ.π.*, σ. 517· Νικ. Δραγούμης, *δ.π.*, σ. 101.

36. Τὸ 1829 ἄρχισε ἡ λειτουργία τοῦ «Κεντρικοῦ Πολεμικοῦ Σχολείου τῶν Ευελπίδων», μὲ σκοπὸ «ν' ἀνυψώσῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διὰ τῆς ἐν αὐτῇ κατατάξεως τῶν υἱῶν ἐπιφανῶν οἰκογενειῶν. Ἀλλὰ ἡ τοσαύτη ἦν ἡ κατὰ τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ ἀπέχθεια τῶν προυχόντων, ὥστε οὐδεὶς ἐνέδωκεν εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ Κυβερνήτου, πάντες οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ἦσαν ἐκ τῶν ἑτεροχθόνων, οἱ αὐτόχθονες δὲ νέοι ἤρχισαν νὰ φοιτῶσιν εἰς τὴν Σχολὴν μετὰ τὸ 1833» (Νικ. Δραγούμης, *δ.π.*, σ. 101). Τὸ προσωπικὸ τῆς Σχολῆς ἀποτελοῦσαν 6 ἀξιωματικοὶ καὶ 3 δάσκαλοι γιὰ τοὺς πρώτους 40 μαθητές (Μιχ. Λαμπρινίδης, *δ.π.*, σ. 509). Ὅταν τὸ 1830 μετὰ ἀπὸ σπουδὲς στὴ στρατιωτικὴ Σχολὴ τοῦ Μονάχου ἐπέστρεψαν στὴν Ἑλλάδα οἱ Σ. Σοῦτσος καὶ Ἀλ. Ραγκαβῆς, διορίστηκαν στὴ Σχολὴ τῶν Ευελπίδων. Ἀπὸ αὐτοὺς ὁ Ραγκαβῆς δίδασκε «γραμμικὴν ἰχνογραφίαν» καὶ ἐπιβεβαιώνοντας τοὺς λόγους τοῦ Δραγούμης γιὰ τὴν κοινωνικὴ προέλευση τῶν πρώτων μαθητῶν τῆς Σχολῆς, ἐπισημαίνει ὅτι «μεταξὺ τῶν τότε μαθητῶν ἐνθυμοῦμαι τοὺς Κορωναῖον, Σαπουντζάκη, Ζιμπρακάκη, Σχινᾶν καὶ ἄλλους μετὰ ταῦτα εἰς πολιτικὰς καὶ στρατιωτικὰς θέσεις διακριθέντας» (Ἀλ. Ραγκαβῆς, *δ.π.*, σ. 238-239).

37. Τὰ βιβλία ποὺ κυκλοφόρησαν στὸ Ναύπλιο αὐτὴ τὴν περίοδο, παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενό τους. Τὸ 1828, ἓνα γιὰ σχολικὴ χρῆση καὶ ἓνα

ΠΙΝΑΚΑΣ 3

*Τυπογραφεία τοῦ Ναυπλίου 1828-1833**Παραγωγή βιβλίων καὶ ἐφημερίδων*

Τυπογραφεία	Βιβλία	Ἐφημερίδες
1828 Κ. Δημίδη-Κ. Τόμπρα τῆς Κυβερνήσεως	2	1
1829 Κ. Τόμπρα-Κ. Ἰωαννίδη-Γ. Ἀθα- νασιάδη τῆς Κυβερνήσεως	2	1
1830 Κ. Τόμπρα-Κ. Ἰωαννίδη-Γ. Ἀθα- νασιάδη	2	
Ἐμμ. Ἀντωνιάδη	3	1
τῆς Κυβερνήσεως		1
χωρὶς ἔνδειξη	1	
1831 Ἐθνικὸ	6	1
τῆς Κυβερνήσεως		1
Ἐμμ. Ἀντωνιάδη	5	1
Κ. Τόμπρα-Κ. Ἰωαννίδη-Γ. Ἀθα- νασιάδη	2	
χωρὶς ἔνδειξη	2	
1832 Ἐθνικὸ		3
Ἐμμ. Ἀντωνιάδη		1
Κ. Τόμπρα-Κ. Ἰωαννίδη-Γ. Ἀθα- νασιάδη	2	1(φ. 1-6)
Π. Βασιλείου		1(φ. 7-27)
χωρὶς ἔνδειξη	2	
1833 Ἐθνικὸ	2	3
Βασιλικὸ	5	1
Κ. Τόμπρα-Κ. Ἰωαννίδη-Γ. Ἀθα- νασιάδη	2	
Κ. Τόμπρα-Κ. Ἰωαννίδη	2	
Ἐμμ. Ἀντωνιάδη	1	1
Ι. Φιλήμονος		1
Α. Ν. Ἀγγελιδῶν-Κ. Νικολαΐδη	1	1
χωρὶς ἔνδειξη	2	

ΠΙΝΑΚΑΣ 4

Έφημερίδες και περιοδικά τοῦ Ναυπλίου (1828-1833)

Τίτλος – διάρκεια έκδοσης	Έκδότης	Τυπογραφία
1828 Γενική Έφημερίς (4.1.1828-29.12.1828)	Γ. Χρυσίδης	τῆς Κυβερνήσεως
1829 Γενική Έφημερίς (5.5.1829-28.12.1829)	Γ. Χρυσίδης	τῆς Κυβερνήσεως
1830 Γενική Έφημερίς (2.1.1830-31.12.1830)	Γ. Χρυσίδης	τῆς Κυβερνήσεως
Ήως (1.2.1830-3.4.1830 καὶ 23.8.1830-4.10.1830)	Έμμ. Ἀντωνιάδης	Έμμ. Ἀντωνιάδη
1831 Γενική Έφημερίς (3.1.1831-30.12.1831)	Γ. Χρυσίδης - Ι. Γαλιάτσας	τῆς Κυβερνήσεως
Ήως (18.4.1831)	Έμμ. Ἀντωνιάδης	Έμμ. Ἀντωνιάδη
Ἀθηνᾶ (περιοδικό) (Ἰαν. 1831 — Ἀπρ. 1831)	Γ. Χρυσίδης	Ἐθνικὴ
1832 Γενική Έφημερίς (6.1.1832-23.3.1832)	Ι. Γαλιάτσας	Ἐθνικὴ
Ἐθνικὴ Έφημερίς (18.4.1832-29.12.1832)	Γ. Χρυσίδης	Ἐθνικὴ
Le Moniteur Grec (9.7.1832-14.12.1832)	Κ. Σχινᾶς - Σπ. Τρικούπης	Ἐθνικὴ
Ἑλληνικὸς Καθρέπτης (14.5.1832-5.11.1832)	Α. Παπαδόπουλος Βρετὸς	Κ. Τόμπρα (φ. 1-6) Π. Βασιλείου (φ. 7-27)
Ἀθηνᾶ (13.2.1832-24.12.1832)	Έμμ. Ἀντωνιάδης	Έμμ. Ἀντωνιάδη
1833 Ἐθνικὴ Έφημερίς (1.1.1833-1.2.1833)	Γ. Χρυσίδης	Ἐθνικὴ

Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Βασ. τῆς Ἑλλάδος (16.2.1833-25.12.1833) Le Moniteur Grec (6.1.1833-13.1.1833) Χρόνος (1.5.1833-14.9.1833) Ἀθηνᾶ (23.3.1833-14.9.1833) Τριπτόλεμος (26.7.1833-20.12.1833) Ἥλιος (23.6.1833-15.12.1833)	Σπ. Τρικούπης Ι. Φιλῆμων Ἐμμ. Ἀντωνιάδης Γ. Παλαιολόγος Α. Ἀγγελίδης	Ἐθνικὴ Ἐθνικὴ Γ. Φιλῆμονος Ἐμμ. Ἀντωνιάδης Βασιλικὴ Α.-Ν. Ἀγγελιδῶν - Κ. Νικολαΐδη
---	--	--

Ὁ προσδιορισμὸς τῆς πολιτικῆς φυσιογνωμίας τῶν ἐφημερίδων καὶ συνακόλουθα τοῦ εἴδους τῆς πληροφόρησης ποὺ παρέχουν, καθὼς καὶ ἡ σχέση ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ καὶ ἐφημερίδων, ἀποτελοῦν δύο χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τοῦ τύπου αὐτῆς τῆς περιόδου ποὺ θὰ ἐπισημάνουμε. Τὴν διετία 1828-1829 ἡ πληροφόρηση μονοπωλεῖται ἀπὸ τὴν «Γενικὴ Ἐφημερίδα», τὸ ἐπίσημο κυβερνητικὸ φύλλο. Τὴν ἐπόμενη διετία, 1830-1831, ἡ κατάσταση διαφοροποιεῖται μὲ τὸ συγκρατημένα ἀντιπολιτευόμενο περιοδικὸ τοῦ Ἐμμ. Ἀντωνιάδης «Ἡώς». Ἀλλὰ τὸ περιοδικὸ αὐτό, παρὰ τὴν ἡπιότητά του, ἀναγκάζεται νὰ ἀντιμετωπίζει διώξεις, δίκες καὶ ταλαιπωρίες μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διακοπεῖ ἡ ἔκδοσή του³⁹. Τὸ 1832 τὴν κυβερνητικὴ παράταξι ἐνίσχυσε ὁ φιλοκαποδιστριακὸς «Ἑλληνικὸς Καθρέπτης» καὶ τὰ ἐπίσημα φύλλα ἔγιναν δύο. Ὁ Ἀντωνιάδης ἐπανεμφανίζεται τὸ 1832 στὴν πολιτικὴ σκηνὴ τοῦ Ναυπλίου δυναμικά, μὲ τὴν «Ἀθηνᾶ» καὶ τὸ 1833 τὸ πολιτικὸ κενὸ τοῦ «Ἑλληνικοῦ Καθρέπτη» καλύπτεται ἀπὸ τὸ «Χρόνος». Ἡ «Ἀθηνᾶ» συνεχίζεται, ἐνῶ προστίθεται ὁ «Ἥλιος» τῶν Σού-

39. Στὸ διπλὸ φύλλο τοῦ π. Ἡῶς (ἀρ. 7-8, 3 Ἀπριλίου 1830, σ. 2), καταγράφονται τὰ στάδια διώξεως τοῦ περιοδικοῦ, οἱ λόγοι ποὺ τὴν προκάλεσαν καὶ ἡ πρώτη καταδικαστικὴ φάση τῆς δίκης. Τὸν ἐκδότη τοῦ κατηγόρησαν «ὡς στασιαστὴν καὶ ἀνατροπέα τῶν καθεστώτων». Ἐνα χρόνο ἀργότερα ὁ «ὡς συκοφάντης καὶ δημηγέρτης κατηγορηθεὶς Ἐμμ. Ἀντωνιάδης ἀναγνωρίζεται καὶ ὑπάρχει ἀθῶος» (Ἡῶς, ἀρ. 16, 18 Ἀπριλίου 1831, σ. 57-62), ἔχοντας στὸ μεταξύ ὑποστῇ τις οἰκονομικὰς συνέπειες τῆς διώξεως, ποὺ συνεπαγόταν τὴν κατάσχεση τοῦ πιεστηρίου του.

τσουν καὶ ὁ «Τριπτόλεμος». Οἱ ὅροι ποὺ καθόρισαν τὴ βιωσιμότητα τῶν πολιτικῶν φύλλων ποὺ δὲν εἶχαν κρατικὴ ἐπιχορήγηση καὶ δὲν ἀγοράζονταν ὑποχρεωτικὰ ἀπὸ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, ἦταν ἀντιφατικοί. Τὸ πολιτικὸ κλίμα ἦταν εὐνοϊκό, ἐπειδὴ οἱ διαδικασίες μὀρφωσης τῆς κοινωνικο-πολιτικῆς φυσιογνωμίας ἀπαιτοῦσαν καὶ ἐπέβαλλαν πολὺμορφη πληροφόρηση. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ βιωσιμότητά τους σὲ μεγάλῳ βαθμῷ καθορίστηκε ἀπὸ τὸ κόστος τῆς συνδρομῆς τους μὲ ἀποτέλεσμα ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀναγνωστῶν τους νὰ εἶναι πολὺ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς ἀγοραστές τους⁴⁰. Ἄλλοι λόγοι ἦταν τὸ χαμηλὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο, ἀλλὰ καὶ ὁ ρόλος ποὺ διαδραμάτισαν τὰ καφενεῖα σὰν χώροι συνάθροισης τῶν πολιτῶν. Ἐκεῖ ἡ προφορικὴ ἔκθεση καὶ ὁ σχολιασμὸς τῶν εἰδήσεων ἀπὸ τὸν «ρήτορα» ἢ τοὺς «ρήτορες» τοῦ καφενεῖου, τροφοδοτοῦσε τὶς ἀτέλειωτες συζητήσεις τῶν ἀργόσχολων θαμῶνων ποὺ διασκέδαζαν τὴν πολὺωρη παραμονὴ τους σ' αὐτά, ὑποκαθιστώντας τὴν ἀνάγκη ἀνάγνωσης καὶ πολὺ περισσότερο ἀγορᾶς τῶν ἐφημερίδων.

Στὴν Ἑλλάδα τὰ καφενεῖα ἀνθίζουν κατὰ τὴν μετεπαναστατικὴ περίοδο. Ἡ αἴσθηση ποὺ προκαλεῖ ὁ ἀριθμὸς τους, καταγράφεται καὶ ἀπὸ τὸν Ἀλ. Ρίζο Ραγκαβῆ, στὴν μονόπρακτὴ κωμῳδία του «Ὁ γάμος ἄνευ νύμφης». Ὁ ἐπαρχιώτης Ἀγροικογιάννης στὴν ἐρώτηση «καὶ πῶς σᾶς φαίνονται αἱ Ἀθῆναι μας;» ἀπαντᾷ: «Πῶς; τὸ δέκατον θαῦμα τοῦ κόσμου! Τέτοια σπήτια δὲν ἔχει οὔτε ὁ κύριος ἐπαρχος οὔτε ὁ κύριος ἔφορος εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας. Καὶ ἄμαζαι, καὶ πλῆθος καὶ βοή,... ἐδῶ εἶναι παντοτεινὸ πανηγύρι. Πρέπει νὰ ἐπέρας' ἀπὸ ἑκατὸν καφενεῖα, καὶ παντοῦ μέσα μερμήγκια ὁ κόσμος. Τὶ εὐτυχισμένη πόλις, ὅπου οἱ ἄνθρωποι δουλειὰν δὲν ἔχουν καὶ κατοικοῦν εἰς τὰ καφενεῖα»⁴¹.

Ἡ ἀνάπτυξή τους θὰ πρέπει νὰ ἐνταχθεῖ στὰ πλαίσια τῶν εὐνοϊκῶν προϋποθέσεων ποὺ συνιστοῦν τὴν κρατικὴ πολιτικὴ στὸν τομέα τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων. Βασικὴ καὶ μοναδικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴ λειτουργία τους, ἦταν κάποιο κεφάλαιο γιὰ νὰ ἐξασφαλιστεῖ τὸ οἶκμα μὲ ἀγορὰ ἢ ἐνοίκιο καὶ ὁ ἐξοπλισμὸς τους. Συχνὰ στὸν ἴδιο χώρο, ὅπως ἀκριβῶς γίνεται καὶ σήμερα στὰ μικρὰ μέρη, συστεγάζονταν καὶ ἄλλου τύπου καταστήματα, ὅπως κουρεῖα, φαναροπωλεῖα, ὑφασματο-

40. Ὁ τύπος στὸν Ἀγώνα, ὁ.π., σ. 37.

41. Ἀλ. Ρίζος Ραγκαβῆς, Ὁ γάμος ἄνευ νύμφης· κωμῳδία μονόπρακτος ... (γραφεῖσα κατὰ τὸν Δεκέμβριον 1843 διὰ τὸ ἐν Ἀθῆναις ἐλληνικὸν θέατρον), στὸν τόμο Ἀνθοδέσμη ἢ συλλογὴ κωμωδιῶν χάριν τῶν ἐραστῶν τοῦ ἐλληνικοῦ θεάτρου. μέρος Α1, β' ἐκδ., δαπάνη Ι. Κωστοπούλου, Ἀθήνα 1880, σ. 10.

πωλεῖα, ἐμπορικὰ ἀντικειμένων οἰκιακῆς ἢ καὶ προσωπικῆς χρήσης⁴². Τὸ εἶδος τοῦ καφενεῖου ἐξαρτιόταν συχνὰ ἀπὸ τὸ παρελθόν, τὴν ιδιότητα καὶ τὴν προέλευση τοῦ ιδιοκτήτη, ποὺ μπορεῖ νὰ ἦταν αὐτόχθονας, ἐτερόχθονας ἢ καὶ ξένος⁴³. Ἔτσι ἡ προσωπικότητα τοῦ καταστηματαρχῆ (καταγωγή, κοινωνικὴ προέλευση καὶ οἰκονομικὴ ἐπιφάνεια), ἡ πολυτέλεια τοῦ καταστήματος, τὰ παρεχόμενα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν καφέ εἶδη διασκέδασης, καθόριζαν τὸ εἶδος τῆς πελατείας ποὺ θὰ σύχναζε σ' αὐτά, καὶ προσδιόριζαν τὴν κοινωνικὴ του ταυτότητα. Συνακόλουθα τὰ καφενεῖα ἀναδείχθηκαν σὲ ζωντανὰ κύτταρα τῆς ιδιωτικῆς καὶ δημόσιας ζωῆς τῶν Ἑλλήνων, νευραλγικὰ κέντρα πληροφόρησης, ζυμώσεων καὶ διασκέδασης-φυγῆς. Σὲ χωριστὰ καφενεῖα σύχναζαν κατὰ πλειοψηφία οἱ Ἕλληνες καὶ ξένοι ἀνώτεροι ἀξιοματικοί, οἱ Ἕλληνες καὶ ξένοι ἀπλοὶ στρατιῶτες, οἱ αὐτόχθονες καὶ ἐτερόχθονες ἀργόσχολοι⁴⁴, οἱ πρόσφυγες ποὺ κατέφυγαν στὸ Ναύπλιο, καὶ γενικὰ ὅλοι ὅσοι ζητοῦσαν «στέκι» γιὰ νὰ σκοτώνουν τὴν ὥρα τους. «Αἶ καὶ τί νὰ κάμω;» μονολογεῖ ὁ ἥρωας τῆς κωμωδίας τοῦ Ραγκαβῆ. «Μὴ γὰρ ἔχω γυναῖκα; Παιδιὰ δὲν ἔχω, σκυλιὰ δὲν ἔχω. Κάπου λιγουλάκι ς' τὸ καφενεῖο, μπὰς καὶ περάσουν μερικαῖς κακαῖς ὥραις. Κἄτι τὸ μπιλιάρδον, ἴλιγαις κουβένταις, μὲ τὴν πρέφαν καὶ τὴν Φήμεν, κατρακυλᾷ ἡ ἡμέρα, καὶ τὸ βράδυ τὴν δραχμὴν καὶ ς' τὸ θέατρον»⁴⁵. Ἡ παραμονὴ λοιπὸν ἐτερόκλητου πλήθους σ' ἓνα συγκεκριμένο χῶρο δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ συντηρηθεῖ μόνο μὲ καφέ καὶ συζήτηση. Στὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ στὸ «εἶδος» τῶν θαμνῶνων (στρατιῶτες καὶ ἀργόσχολοι στὴν πλειο-

42. Τὸ 1821 ὁ Maxime Raybaud (πβ. Κυρ. Σιμόπουλος, *δ.π.*, τ. Α', σ. 448) διανυκτέρευσε «στὸ μαρμπέικο ποὺ ἦταν μαζὶ καὶ καφενεῖο, ὅπως συνηθίζονταν σὲ ὅλα τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου». Ἀντίστοιχες μὲ αὐτὴν πληροφορίες περιέχονται στὸ ἔργο τοῦ H. Mangeart, *Souvenirs de Morée recueillis pendant le séjour des Français dans le Péloponnèse*, Παρίσι 1830, μετὰφρ. Γ. Τσουκαλᾶ, στή σειρὰ Ἀπομνημονεύματα Ἀγωνιστῶν τοῦ '21, ἐπιμ. Ἑμμ. Πρωτοψάλτης, σ. 59-61, 79, 172 καὶ 174.

43. Ὁ γερμανὸς ἐθελοντὴς G.M. Schrebian (πβ. Κυρ. Σιμόπουλος, *δ.π.*, τ. Β', σ. 195), ἀναφέρεται στὴν ἐπιχειρηματικὴ δραστηριότητα τῶν ξένων, στὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἐπίσης καὶ ὁ Μιχ. Λαμπρινίδης, *δ.π.*, σ. 464. Γιὰ τοὺς ἐτερόχθονες καφεπῶλες, βλ. J. Mangeart, *δ.π.*, σ. 172-174 καὶ γιὰ ἐπώνυμους αὐτόχθονες, βλ. στίς σημ. 57 καὶ 59.

44. Στὴν Τρίπολη τὸ 1822, «οἱ εὐρωπαῖοι ἐθελοντὲς σύχναζαν στὸ καφενεῖο τῶν Φράγκων μαζὶ μὲ Ἕλληνες ντυμένους εὐρωπαϊκὰ καὶ πολλὰ μέλη τῆς Γερουσίας» (Karl Huber, στὸν Κυρ. Σιμόπουλο, *δ.π.*, τ. Β', σ. 290). Τὸ 1828-1829 στὴν Πάτρα, στὸ «Πράσινο Καφενεῖο», «στρατιῶτες καὶ ναῦτες· Γάλλοι, Ἀγγλοὶ, Ἰταλοὶ καὶ Ἕλληνες καὶ Τοῦρκοι ἦταν ἀνακατεμένοι», ἐνῶ στὸ «Ζακυνθινὸ Καφενεῖο», «σύχναζαν ἀξιοματικοὶ καὶ ὑπάλληλοι» (J. Mangeart, *δ.π.*, σ. 78 καὶ 172-174).

45. Ἀλ. Ρίζος Ραγκαβῆς, *Ὁ γάμος ἀνευ νόμης*, *δ.π.*, σ. 4.

ψηφία τους) πρέπει να αποδοθεί ή εξάπλωση της χαρτοπαιξίας, του πιλιάρδου και άλλων τυχερών παιχνιδιών⁴⁶.

Οι αντιδράσεις που προκάλεσε ή εμφάνισή τους ήταν ποικίλες. 'Ορισμένοι από τους ξένους τα χαιρέτισαν ευνοϊκά. 'Ο Waddington γράφει: «ὁ ζωηρός καὶ εὐθυμὸς οὗτος λαὸς ἵδρυσεν πρὸς ἴδιον αὐτοῦ ἐκπολιτισμὸν ἐξαίρετον καφενεῖον μετὰ σφαιριστηρίου»⁴⁷. 'Επίσης ὁ J. Mangeart, πού ἐπισκέφθηκε τὴν Ἑλλάδα τὸ 1828 ἀναφέρει ὅτι «ἄνοιξε καινούργιο καφενεῖο πλουτισμένο με πιλιάρδο. Δὲν χρειάζεται νὰ πῶ ὅτι δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ τῆς μόδας καὶ οἱ στρατιῶτες μας εὗρισκαν ἐκεῖ μέσα τὸν πολῦτιμο τρόπο νὰ σκοτώνουν τὴν ὥρα τους καὶ νὰ διασκεδάζουν τὶς στενοχώριες τους. Τὸ τεράστιο βῆμα πού ἔκαναν ξαφνικὰ οἱ Ἕλληνες πρὸς τὸν πολιτισμό, μᾶς ἔδινε τὴν ἐλπίδα ὅτι σύντομα θὰ εἴχαμε καὶ ἄλλες διασκεδάσεις»⁴⁸. 'Αντίθετη ἀποψη ἐκφράζει ἓνας ἀνώνυμος Ἰταλὸς σὲ ἐπιστολὴ τοῦ πρὸς τὸν Ψύλλα, χρονολογημένη 20 Μαρτίου 1826, με ἀφορμὴ δημοσίευμα τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ζακύνθου» ὅπου ἀναφερόταν ὅτι «ἡ Διοίκησις ἔκαμε 24 καφεπωλεῖα καὶ βιλιάρδα εἰς τὸ Ναύπλιον, καὶ ὅτι οἱ ἐπιστάται τούτων εἶναι Ἰταλοί». Αὐτὸς ὅχι μόνο ἀντικρούει τὴν κατηγορίαν ἀλλὰ διαμαρτύρεται καὶ προτείνει «νὰ παρθοῦν κάποια μέτρα, εἰς τὸ νὰ ἐμποδισθῇ πρῶϊμα ἢ προχώρησις τοιούτων ἐργαστηρίων τῆς ἀργίας καὶ διαφθορᾶς τῶν πολιτῶν»⁴⁹.

Τὰ φαινόμενα αὐτὰ «τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῶν Ἑλλήνων» προκαλοῦν τὴν ἀνησυχία καὶ τὴν ἀγανάκτηση τοῦ ἀνώνυμου ἀρθρογράφου τῆς «Ἡοῦς»: «θέλει δακρύσει» κανεὶς «ὅπόταν ἰδῇ μίαν ἀξιόλογον νεολαίαν, εἰς τὴν ὅποιαν ἔχει μείνῃ ἢ ὑπεράσπισις τῆς πατρίδος, καὶ ἡ διατήρησις τῆς ἐλευθερίας μας νὰ κυλῖεται εἰς τὰ καφενεῖα ράθυμος καὶ ἀμέριμνος»· στὴ συνέχεια καυτηριάζει τὴν χαρτοπαιξίαν διότι «ἄνθρωποι ἄποροι καὶ ὥς χθὲς δυστυχέστατοι, χάνουν ποσότητος μεγάλας χρημάτων»⁵⁰. Τὴν πολιτισμικὴ προσφορὰ τῶν καφενεῶν τοῦ τύπου πού προαναφέραμε δὲν τὴν διαφοροποιεῖ οὐσιαστικὰ ἡ διοργάνωσις χορῶν, οἱ θεατρικὲς παραστάσεις καὶ τὸ μελόδραμα, ἐφόσον ἡ ἀπουσία ὀργανωμένης κοινωνικῆς ζωῆς (με λésχες, μορφωτικὲς ἐταιρεῖες, θέατρα καὶ φιλολογικὰ Σπουδαστήρια) προδιέγραφε τὴν συχνό-

46. Βλ. Wil Black, *δ.π.*, σ. 143· J. Mangeart, *δ.π.*, σ. 79, 174· πβ. Κυρ. Σιμόπουλος, *δ.π.*, τ. Γ', σ. 381, 419.

47. G. Waddington, *δ.π.*, σ. 131· πβ. Μιχ. Λαμπρινίδης, *δ.π.*, σ. 464.

48. J. Mangeart, *δ.π.*, σ. 79.

49. 'Αναδημοσιεύεται ἀπὸ τὴν Αἴκ. Κουμαριανοῦ, 'Ο Τύπος στὸν Ἀγῶνα, *δ.π.*, τ. Α', σ. 275.

50. 'Ηώς, ἀρ. 2, 15 Φεβρουαρίου 1830, σ. 6-7 καὶ ἀρ. 3, 1 Μαρτίου 1830, σ. 4.

τητα, κυρίως όμως την ποιότητα των έκδηλώσεων αυτού του τύπου⁵¹. Κυρίαρχος παραμένει ο πολιτικός ρόλος του καφενειού, γι' αυτό ο περιορισμός των ορίων της 'Ελλάδος, με το πρωτόκολλο του Λονδίνου τον Φεβρουάριο του 1830, είχε ως συνέπεια το «Καφενείο των τριών Δυνάμεων» (Les trois Puissances), να μετονομασθεί σε «Καφενείο των τριών άγχωνών» (les trois potences)⁵².

Είναι φυσικό ή άπραξία της άργόσχολης πλειοψηφίας στο άσταθες και νεφελώδες κλίμα του Ναυπλίου να εκφράζεται και με την άμηχανη άπορία: «Τι νέα; το πάλιν έσεται νέον εις το έξής· μία νέα γενεά διαδέχεται την παλαιάν· ένας νέος κόσμος πραγμάτων, ιδεών, συνηθειών, ένδυμάτων, έρχεται σιωπηλώς και σιωπηλώς επικάθεται εις τὰ έρειπια του παλαιού»⁵³. Το πολύσημο έρώτημα με τις άπειρες δυνατότες άπαντήσεις πλανιέται καθημερινά στα σοκάκια του Ναυπλίου και στα καφενεία, όπου κινούνται δύο κατηγορίες πολιτών· αυτοί που ρωτούν και αυτοί που ξέρουν: «ήτον έσπέρα και έπεριπάτουν υπό τον πλάτανον διαλεγόμενος», γράφει ο Θ. Φαρμακίδης στον Κ. Άσώπιο μόλις έλαβε το γράμμα του από την Κέρκυρα· «Είδα την έπιγραφήν· έγνώρισα την χείρα του φίλου μου, και θέλω να τρέξω εις την οίκίαν μου να τ' αναγνώσω· άλλα μ' άφιναν οί περίεργοι Έλληνες; ύπήγα λοιπόν εις τον πλησίον καφενέν, να το αναγνώσω, και να τοίς είπω. Το έκαμα. Αυτό μόνο σε γράφουν; έρώτησαν έπειτα· άμ' περι Κόχραν τίποτε; όχι! άμ' τι διάβολο, ή Κέρκυρα είναι κοντά εις την Μεσσήνην και να μη ξεύρουν τίποτε;»⁵⁴. Στα καφενεία λοιπόν, που προσφέρονται για κάθε είδους συζήτηση, «πόση μεταλλαγή... ο ναργίλες και

51. Το έπίπεδο της πολιτισμικής ζωής του Ναυπλίου αποκαλύπτεται εάν συγκριθεί με εκείνο της Κέρκυρας, που μπορεί να αποτελέσει μέτρο σύγκρισης, γιατί ήταν το άκμαϊότερο πολιτισμικό κέντρο πριν από την ίδρυση του ελληνικού κράτους, και διότι πολλοί έπτανήσιοι λόγιοι και άπλοι πολίτες είχαν εγκατασταθεί στο Ναύπλιο. Κύτταρα της πολιτισμικής ζωής της Κέρκυρας, στα τέλη του 18ου και στις άρχές του 19ου, εκτός από τις 4 λέσχες ήταν ή Δημόσια Βιβλιοθήκη (1798), ή «Έταιρεία των Φίλων» (1802), ή 'Ιονική Έταιρεία (1808), και ή 'Ιόνιος Άκαδημία (1823). Θα πρέπει επίσης να αναφερθεί και ή θεατρική της ζωή. Στο Ναύπλιο εξακολουθεί να λειτουργεί ή «Φιλανθρωπική Έταιρεία» που συστήθηκε στα χρόνια του Άγώνα (Στεφ. Παπαγεωργίου, «Το άρχείο Σισίνη», Δ.Ι.Ε.Ε., τ. ΚΓ', 1980, 296, σημ. 1). Η δραστηριότητά της δεν έχει ακόμα μελετηθεί.

52. Βλ. Karl Mendelssohn Bartholdy, *Ίστορία της Έλλάδος από της έν έτει 1453 άλωσης της Κωνσταντινουπόλεως υπό των Τούρκων μέχρι των καθ' ήμās χρόνων*, μετάφρ. Άγγελου Βλάχου, τ. Β', Άθήνα 1876, σ. 252.

53. Έφ. *Ήλιος*, άρ. 38, 17 Νοεμβρίου 1833, σ. 151-2: «Έπιστολή περι Ναυπλίου ενός παρατηρητού» στη στήλη «Ήθική πολιτική».

54. Αϊκ. Κουμαριανού, Θ. Φαρμακίδης - Κ. Άσώπιος *Άλληλογραφία*, β.π., σ. 129.

ή πίπα ξμειναν, αλλά τὸ ὄπιον διεδέχθη ἐφημερίδων ἀνάγνωσις»⁵⁵. Ὁ Δημ. Βυζάντιος στὴν «Βαβυλωνία» ἀπεικονίζει πολὺ παραστατικὰ τὴν ἀκόλουθη σκηνή, ποὺ φαίνεται ὅτι ἦταν καθημερινή. Ὁ ἄνθρωπος Πελοποννήσιος μπαίνοντας στὴ λοκάντα ρωτᾷ τὸν Ἀνατολίτη: «Πελ. Ἐχεται τὴν Ἐφημερίς; Ἀνατ. Φημερίδα τέλεις; Πελ. Ναίσκε, τὴν Ἐφημερίς τῆς Ἑλλάς. Ἀνατ. Κύτταξ' ἐκεῖ πέρα, τραπέζι ἀπάνου, κάτι χαρτιά εἶναι, σακὶν νὰ μὴν εἶναι ἐφημερίδα; Πελ. Μάλιστα. (Λαμβάνων ἀπὸ μίαν τράπεζαν τὴν ἐφημερίδα, ἀναγιγνώσκει καθ' ἑαυτὸν). Ἀνατ. Ἐἴ, ὅστερα; ἐσὺ μονάχου ντιαβάζεις, μονάχο σου ἀκοῦς· ντὲ λές κι ἐμένα κανένα χαβαντήσι γράφει ἐφημερίδα;»⁵⁶.

Ἄν λοιπὸν ὁ ρόλος τῆς ἐφημερίδας στὰ καφενεῖα εἶναι τόσο σημαντικός, δὲν εἶναι καθόλου περίεργο τὸ γεγονός ὅτι τὸ 1828 στὸ Ναύπλιο διατηρεῖ καφενεῖο, «ἄντικρυ τοῦ συντριβανίου», ὁ ἀγωνιστὴς-ἐφημεριδογράφος Ἐμμ. Ἀντωνιάδης⁵⁷. Ὁ ἴδιος τὴν περίοδο 1828-1833, ἰδρύει τυπογραφεῖο ὅπου ἐκδίδει βιβλία, τὸ περιοδικό «Ἡώς» καὶ τὴν ἐφημερίδα «Ἀθηνᾶ». Ὁ «Ἡλιος» τὸ 1833, σχολιάζοντας τὸν Ἀντωνιάδη καὶ τὴν «Ἀθηνᾶ» σὲ συνάρτηση μὲ τὰ καφενεῖα, γράφει:

«Ἐνα πῆδημα κ' ἐπάνου
Ἐτινάχθηκα στὸ πρῶτο Καφενεῖο τοῦ Πλατάνου
Ἐκεῖ δύο φουστανέλαις τὸ ποτήρι κοῦτρα κοῦτρα
Γλῶσσα ὁ καθεὶς παπούτσι, ὁ καθεὶς στραβὰ τὸ φέσι,
Καὶ ὁ Κυρ' Ἀντωνιάδης μὲ τὴν Ἀθηνᾶ στὴν μέση»⁵⁸.

Δὲν γνωρίζουμε ἐὰν ὁ ἀριθμητικὸς προσδιορισμὸς «πρῶτο καφενεῖο» σημαίνει ὅτι ὑπῆρχαν καὶ ἄλλα στὴν ἴδια πλατεία ἢ ὅτι τὸ συγκεκριμένο ἦταν τὸ σημαντικότερο. Ἐπίσης ἀπὸ ἔλλειψη στοιχείων δὲν ξέρουμε ἐὰν ἡ ἐπώνυμη ἀναφορὰ σημαίνει ὅτι ὁ Ἀντωνιά-

55. ἐφ. Ἡλιος, ἀρ. 38, 17 Νοεμβρίου 1833, σ. 151-152: «Ἐπιστολὴ περὶ Ναυπλίου ἐνὸς παρατηρητοῦ» (στὴ στήλη «Ἡθικὴ Πολιτικὴ»).

56. Βαβυλωνία, ὅ.π., σ. 7. (πράξη Α', σκηνὴ Β').

57. Ἀπὸ τὴν Αἴγινα ὅπου βρίσκεται, ὁ Ἐμμ. Ἀντωνιάδης στέλνει στὶς 23 Μαρτίου 1828, μὲ τὸν ἀδελφὸ του Κωνσταντῖνο, ἐπιστολὴ πρὸς τὸν νέο Διοικητὴ Ναυπλίου καὶ ζητᾷ τὴν ὑποστήριξη τοῦ αἰτήματός του «νὰ ἀνοίξη τὴν θύραν ἀπὸ τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ καφενεῖου» του. Ἀπὸ τὴν περιγραφὴ ποὺ ἀκολουθεῖ φαίνεται ὅτι τὸ καφενεῖο βρισκόταν «ἄντικρυ τοῦ Συντριβανίου αὐλιζόμενον ἀπὸ περίβολον ἐθνικοῦ οἰκήματος ἢ τουλάχιστον διαφιλονεικουμένου ἀκόμη ὡς τοιούτου»· ἡ θύρα αὐτὴ ἀνοίξε τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀγόρασε τὸ κατὰστημα: οἱ γείτονές του ὅμως «ὠφελοῦμενοι... ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν μου μὲ τὴν ἐκλείσαν καὶ ἐγὼ πάλιν διὰ τῆς τοπικῆς ἀρχῆς ἀνοίξα». Ἀπὸ τὴν ἀναδρομὴ ποὺ κάνει ὁ Ἀντωνιάδης προκύπτει ὅτι ἡ ἀγορὰ τοῦ καφενεῖου ὑπῆρξε προγενέστερη τοῦ 1828. Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ (Γ.Α.Κ., Ἔκτακτοι ἐπίτροποι καὶ προσωρινοὶ διοικηταί, φακ. Ι, 1828) μοῦ τὸ ὑπόδειξε ἡ Δ. Θεμελῆ-Κατηφόρη τὴν ὁποία καὶ εὐχαριστᾷ.

58. ἐφ. Ἡλιος, ἀρ. 1, 23 Ἰουνίου 1833, σ. 1-2.

δης διατηρεί το 1833 το καφενείο του στο Ναύπλιο διευρύνοντας την πολιτική του επιρροή και προσφέροντας την δωρεάν ανάγνωση της εφημερίδας του στους θαμῶνες ή επισημαίνεται ο ρόλος της «'Αθηναῖς» στην πολιτική ζύμωση που συντελείται στο χάρο του καφενείου. 'Ακόμη δὲν γνωρίζουμε το χρονικό διάστημα λειτουργίας του καφενείου του 'Εμμ. 'Αντωνιάδη. Κατὰ τὴν περίοδο 1828-1833 ἰδιοκτήτης καφενείου εἶναι καὶ ὁ ἀγωνιστὴς Γενναῖος Κολοκοτρώνης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναθέσει τὴ λειτουργία του σὲ ἄλλον, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν συνδρομητῶν τῆς φιλοκαποδιστριακῆς εφημερίδας, ὁ «'Ελληνικὸς Καθρέπτης» (1832-1833)⁵⁹. 'Η ἀνάθεση τῆς λειτουργίας τοῦ καφενείου σὲ ἄλλον, ὀφείλεται προφανῶς στὴν ἔντονη πολιτικὴ καὶ στρατιωτικὴ δραστηριότητα τοῦ Γενναίου, ποὺ τὸν κρατοῦσε σὲ διαρκὴ μετακίνηση. Τὸν πολιτικὸ ρόλο τοῦ καφενείου τοῦ ἐπιβεβαιώνει ἡ ἀντίδραση τῶν πολιτικῶν τοῦ ἀντιπάλων «συνταγματικῶν», ποὺ τὸ 1833, μετὰ τὴν ἐπικράτησή τους, «τοῦ ἐπούλησαν τὸ καφενεῖον ὅπου εἶχε ἀγωρασμένο προχρόνων»⁶⁰, ἐπισφραγίζοντας τὴν πολιτικὴ του ἥττα καὶ ἐξασφαλίζοντας τὴ φήμισή του. Γιὰ τὸ καφενεῖο τοῦ Γενναίου δὲν ξέρουμε οὔτε τὸ χρόνο ἀγορᾶς του, οὔτε τὴν τοποθεσία του.

Τὸ καφενεῖο, καλύπτοντας τὶς ἀνάγκες πληροφόρησης τῆς πελατείας του, λειτουργοῦσε καὶ σὰν ἀρχέτυπη μορφή 'Αναγνωστηρίου 'Εφημερίδων, ἀλλὰ μὲ διαφορετικὸ στόχο καὶ ὅρους ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ Φιλολογικοῦ Σπουδαστηρίου ποὺ σύστησε στὸ Ναύπλιο, τὸ 1831, ὁ Α. Παπαδόπουλος-Βρετός⁶¹. 'Η πρόσφατη πείρα του ἀναφορικὰ μὲ τὸν τρόπο λειτουργίας καὶ τὸ ρόλο τέτοιων «καταστημάτων» θὰ πρέπει νὰ ἀποτελέσει κίνητρο καὶ ἐγγύηση γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. 'Ο Βρε-

59. 'Ο κατάλογος τῶν συνδρομητῶν τῆς εφημερίδας *'Ελληνικὸς Καθρέπτης* βρίσκεται στὰ Γ.Α.Κ. ('Αρχεῖο Α. Παπαδόπουλου -Βρετοῦ, ἀρ. 21Β) καὶ δημοσιεύεται *ἐδῶ*, στὸ παράρτημα. 'Ο «Διευθυντὴς τοῦ Καφενὲ τοῦ Γενναίου» φέρεται ὡς ἀγοραστὴς ἐνὸς τόμου, ἐνῶ ὁ Γενναῖος Κολοκοτρώνης ἀγοράζει πέντε.

60. 'Επιστολὴ ἀνώνυμου ἀπὸ τὸ Ναύπλιο, μὲ ἡμερομηνία 15 'Ιουλίου 1833, πρὸς τὸν Αὐγουστῖνο Καποδίστρια· βλ. 'Αλ. Μπουτζουβή-Μπανιά, «Τὸ καποδιστριακὸ κόμμα, 1832-1833· ἀπὸ τὴν ἥττα στὸν παραγκωνισμό καὶ τὴν καταδίωξη», π. *Μνήμων*, τ. Η', 1980, σ. 114.

61. 'Εγγραφο τοῦ Α. Παπαδόπουλου-Βρετοῦ, μὲ ἡμερομηνία 26 'Απριλίου 1831, πρὸς τὸν Ι. Καποδίστρια, στὸ ὁποῖο ἐπισυνάπτεται τὸ «Πρόγραμμα περὶ συστάσεως Φιλολογικοῦ Σπουδαστηρίου» (Γ.Α.Κ., 'Υπουργεῖο Ὁρησκείας, φακ. 38Β, Σχολικά). Τὴν ὑπόδειξη αὐτοῦ τοῦ «Προγράμματος» ποὺ ἀποτελέσει τὸ κίνητρο τῆς ἐρευνᾶς μου αὐτῆς, ὀφείλω στὴν Δ. Θεμελῆ-Κατηφόρη, τὴν ὁποία εὐχαριστῶ καὶ γι' αὐτό. Στὸ ἐξῆς θὰ ἀναφέρεται ὡς «Πρόγραμμα» καὶ δημοσιεύεται *ἐδῶ* στὸ παράρτημα. Τὸ «Πρόγραμμα» κυκλοφόρησε καὶ μὲ ἐντυπὴ μορφή· πβ. Γκίνης-Μέξας, τ. Α', ἀρ. 2113.

τὸς εἶχε πάει τὸ 1824, μετὰ ἀπὸ πρόσκληση τοῦ κόμη Guilford, στὴν Κέρκυρα, ὅπου τὸν ἐπόμενο χρόνο διορίστηκε διευθυντὴς στὴ βιβλιοθήκη τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας· στὰ μέσα τοῦ 1831, ἔρχεται στὴν Ἑλλάδα⁶². Γιατρὸς καὶ φιλόλογος, ὁ Βρετὸς, φθάνοντας στὸ Ναύπλιο, ἀποφάσισε νὰ ἀξιοποιήσει καὶ τὶς δύο του ιδιότητες. Τὴν ἐπιλογὴ του αὐτὴ ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος: «ταυτοχρόνως δὲ ἐπαγγελομένης τὴν Ἱατρικὴν ἐνώμισα καλὸν ν' ἀποβῶ ὠφέλιμος εἰς τὴν μικρὰν τοῦ Ναυπλίου κοινονίαν καὶ ὡς φιλόλογος, διόπερ καὶ ἐσήστησα ἀναγνωστήριον ἐνῶς ἡ δυνατότης ν' ἀναγινώσκη τὰς κυριωτέρας τῶν πολιτικῶν ἐφημερίδας τῆς Εὐρώπης. Πρὸς δὲ τούτοις καὶ φιλογολικά τινὰ καὶ ἱστορικά τινα πονήματα ἑλληνιστί, γαλλιστί, Ἀγγλιστί καὶ Ἰταλιστί»⁶³.

Τοὺς ἴδιους λόγους ἐκθέτει καὶ στὸ «Πρόγραμμα περὶ συστάσεως ἐνὸς Φιλολογικοῦ Σπουδαστηρίου εἰς Ναύπλιον» προσθέτοντας ὅτι τὸ Σπουδαστήριον, «ἐκτὸς ὅπου γίνεται μέσον ταχείας διαδόσεως τῶν φώτων εἰς τοὺς πολίτας, καὶ πολιτισμὸς αὐτῆς, καὶ ἐλκύει τοὺς Περιηγητὰς νὰ μείνωσι μ' εὐχαρίστησιν εἰς αὐτὴν περισσότερον καιρόν». Τὸ «Πρόγραμμα» αὐτὸ τὸ κοινοποιεῖ στίς 7 Μαΐου τὸν Ι. Καποδίστρια, καὶ ζητᾷ τὴν συμπαράστασίν του ἐπισημαίνοντας ὅτι «ἐπειδὴ εἶναι πράγμα νέον διὰ τὴν σημερινὴν Ἑλλάδα, ἔχει χρεῖαν τῆς ἐμφυσώσεως καὶ τῆς προστασίας τῆς Σεβαστῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία εἶμαι βέβαιος ὅτι δέχεται πάντοτε μ' εὐχαρίστησιν κάθε πρόβλημα ὅπου συντρέχει εἰς τὸν ἐξευγενισμόν καὶ τὸ συμφέρον τῆς ἀναγεννημένης Ἑλλάδος»⁶⁴. Στίς 11 Μαΐου τοῦ γνωστοποιεῖται ἡ ἀποδοχὴ τῆς προτάσεώς του γιὰ σύστασιν Φιλολογικοῦ Σπουδαστηρίου καὶ συγχρόνως, ὅτι ὁ Ι. Καποδίστριας «διὰ νὰ σᾶς ἐνθαρύνη εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ ἔργου γίνεται μέτοχος εἰς τοῦτο συνδρομῆς μετὰ ἄλλων φιλοκάλων πολιτῶν»⁶⁵. Τὸ παράδειγμα τοῦ Κυβερνήτη δὲν ἔμεινε χωρὶς συνέχεια, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ γράμμα ποῦ στέλνει ὁ Βρετὸς πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Γραμματεία μὲ τὸ

62. Α. Παπαδόπουλος-Βρετὸς, *Βιογραφικὰ ἱστορικὰ ὑπομνήματα περὶ τοῦ κόμητος Φριδερίχου Γυίλφορντ*, Ἀθήνα 1846, σ. 61, παρ. α' καὶ σ. 213-214.

63. Ἱστορικὰ ὑπομνήματα περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι συμβάντων ἀπὸ τῆς Ἀφίξεως τοῦ Κυβερνήτου μέχρι ἐλεύσεως τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος συνταχθέντα ὑπὸ Ἀνδρέου Παπαδοπούλου-Βρετοῦ· προλεγόμενα, σ. 8. (Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκη Ἑλλάδος, τμῆμα χειρογράφων, ἀρ. 1282. Διατηρῶ τὴν ὀρθογραφίαν τοῦ κειμένου, τὸ ὁποῖο ὁ Βρετὸς «λόγῳ παθήσεων» τῶν ματιῶν του, ἀναγκάσθηκε νὰ ὑπαγορεύσει· ὁ.π., σ. 35).

64. Α. Παπαδόπουλος-Βρετὸς, *Πρόγραμμα*, ὁ.π.

65. Ἐγγραφο ὑπ' ἀρ. 2221 τοῦ ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Γραμματέως Ν. Χρυσόγελου, μὲ ἡμερομηνία 11 Μαΐου 1831, πρὸς τὸν Α. Παπαδόπουλο-Βρετό· Γ.Α.Κ., Ἀρχεῖο Α. Παπαδόπουλου-Βρετοῦ, ἀρ. 20.

όποιο ζητᾶ τὴν ὀφειλόμενη στὸ Σπουδαστήριον συνδρομὴ τῆς «Καλλιόπης»⁶⁶. Συγχρόνως γίνεται δεκτὸ τὸ αἶτημά του νὰ παραχωρηθεῖ τὸ γραφεῖο τῆς «Γενικῆς Ἑφημερίδος τῆς Ἑλλάδος» γιὰ τὴν ἐγγραφή τῶν συνδρομητῶν «ἕως νὰ συστηθεῖ τὸ Σπουδαστήριον»⁶⁷.

Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τοὺς στόχους τοῦ Σπουδαστηρίου ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν τὰ ἄρθρα του Προγράμματος ποὺ καθόριζαν τὸ κόστος τῆς συνδρομῆς, τὸ ὥραριο λειτουργίας καὶ τὸν τρόπο δανεισμοῦ τῶν βιβλίων. Σύμφωνα μ' αὐτὰ τὸ ὕψος τῆς συνδρομῆς ἔφθανε τοὺς 4 φοίνικες τὸ μῆνα, τὸ Σπουδαστήριον λειτουργοῦσε τὶς καθημερινὲς 8-2 π.μ. καὶ 8-10 μ.μ., τὶς Κυριακὲς μόνο τὸ πρωί, καὶ στὶς θρησκευτικὲς γιορτὲς ἔμενε κλειστό. Ὡς πρὸς τὸν τρόπο δανεισμοῦ: οἱ συνδρομητὲς εἶχαν «τὸ προνόμιον νὰ φέρωσι εἰς τὰς οἰκίας των βιβλία τοῦ Σπουδαστηρίου, ἐξαιρουμένων τῶν γεωγραφικῶν πινάκων, τῶν φιλολογικῶν καὶ πολιτικῶν ἐφημερίδων» καὶμποροῦσαν νὰ δανεισθοῦν μὲ δύο ὅρους: καταβολὴ τῆς ἀξίας «τοῦ ζητουμένου βιβλίου ὡς ἐνέχυρον» καὶ ἐπιστροφή «ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν». Τακτικοὶ ἀναγνώστες λοιπὸν εἶχαν τὴ δυνατότητα νὰ εἶναι κυρίως οἱ ξένοι καὶ οἱ ἀργόσχολοι, μὲ τὴν προϋπόθεση, βέβαια, ὅτι εἶχαν τὴν οἰκονομικὴ ἄνεση νὰ πληρώνουν τὸ ποσὸ τῆς συνδρομῆς, ἐνῶ οἱ ὅροι δανεισμοῦ προδιέγραφαν τὸ εἶδος καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν συνδρομητῶν, καθορίζοντας σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴ βιωσιμότητα τοῦ Φιλολογικοῦ Σπουδαστηρίου.

Εὐνοϊκὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ ἀποτελοῦσε ἡ στάση τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία δὲν περιορίστηκε στὴν ἠθικὴ συμπαράσταση, ἀλλὰ ἀνέλαβε καὶ τὸ οἰκονομικὸ βᾶρος διορίζοντας διευθυντὴ τὸν Βρετὸ καὶ ὑπάλληλο τὸν ὑπότροφο Χαρ. Ἀλεξάκη⁶⁸. Ἡ οἰκονομικὴ ὑποστήριξη τοῦ Κυβερνήτη ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ τὴ μισθοδοσία δύο ὑπαλλήλων διαφοροποιεῖ τὴν ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία μετατρέποντας τὸ Σπουδαστήριον σὲ κρατικὸ κατάστημα, ἐνῶ παράλληλα ἀποκαλύπτει τὴν πρόθεση τοῦ Καποδίστρια νὰ ἐνισχύσει πολιτισμικὲς πρωτοβουλίες. Δὲν ἀποκλείεται νὰ προχώρησε καὶ στὴν παραχώρηση οἰκήματος γιὰ τὴ στέγαση τοῦ Σπουδαστηρίου. Παρ' ὅλα αὐτὰ τὸ Σπουδαστήριον ἄνοιξε τὸ Μάιο τοῦ 1831, καὶ ἐκλείσε τὸν Νοέμβριον τοῦ ἴδιου χρόνου, ὅπως προκύπτει ἀπὸ ἐγγραφο τῆς Διοι-

66. Ἐπιστολὴ Α. Παπαδόπουλου-Βρετοῦ, μὲ ἡμερομηνία 4 Νοεμβρίου 1831 πρὸς τὴν ἐπὶ τῶν Ἑκκλησιαστικῶν καὶ Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Γραμματεῖαν: Γ.Α.Κ., Ἀρχεῖο Α. Παπαδόπουλου-Βρετοῦ, ἀρ. 20.

67. Βλ. *Πρόγραμμα*, ὁ.π.

68. Μὲ τὰ ὑπ' ἀρ. 2725, 2727 καὶ 2728 ἐγγραφα (Γ.Α.Κ., Ὑπουργεῖο Θρησκείας, φακ. 45, Νοέμβριος 1831), ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἑλλάδος, ζητᾶ ἀπὸ τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Ἐπιτροπὴ τὴν καταβολὴ τῶν μισθῶν τους, στοὺς Βρετὸ καὶ Χαρ. Ἀλεξάκη.

κητικής 'Επιτροπής της 'Ελλάδος, με τὸ ὅποιο ἡ ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας 'Επιτροπὴ καλεῖται «νὰ διατάξῃ τὴν ἐξόφλησιν» τῶν μισθῶν τοῦ Βρετοῦ καὶ τοῦ 'Αλεξάκη, γὰρ τὶς ὑπηρεσίες τους «κατὰ τὸν παύσαντα μῆνα 'Οκτώβριον»⁶⁹.

Στὴν ἀποτυχία τοῦ πρώτου Φιλολογικοῦ Σπουδαστηρίου συνέβησαν διάφοροι παράγοντες πολιτικοί, πολιτισμικοί καὶ οἰκονομικοί. 'Αποφασιστικὲς ὑπῆρξαν οἱ ἐξελίξεις πού, μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Ι. Καποδίστρια (27 Σεπτ. 1831), διαμόρφωσαν τὸ πολιτικὸ κλίμα, στὰ πλαίσια τοῦ ὁποίου θὰ πρέπει νὰ ἐνταχθοῦν οἱ σχέσεις τοῦ Α. Παπαδόπουλου-Βρετοῦ μετὰ τὴν κυβερνητικὴ παράταξη. Γιατί, παρὰ τὴν ὁμολογία του ὅτι φθάνοντας τὸ 1831 στὴν 'Ελλάδα «ἤμην τότε πάντι ἄπειρος πολιτικῶν ραδιουργιῶν ἐξ αἰτίας τῆς ἀποκλειστικῆς πρὸς τὰς φιλολογικὰς μελέτας ἐπιδόσεώς μου, φυσικῶ δὲ τῷ λόγῳ ἔτι μᾶλλον ἄπειρος τῶν ραδιουργιῶν, ὅσα ἐναντίον τοῦ Κυβερνήτου ἐσκευροῦντο»⁷⁰, ἡ κομματοποίησή του θὰ πρέπει νὰ συντελέστηκε σὲ σύντομο σχετικὰ χρονικὸ διάστημα. Τὸ 1832, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς 'Εθνικῆς Συνελεύσεως τοῦ Ναυπλίου, οἱ καποδιστριακοὶ καίνε τὰ βιβλία τοῦ 'Κοραῖ καὶ τὸν ἀναθεματίζουν. 'Ο 'Αλέξανδρος Σούτσος σχολιάζει τὸ γεγονός μετὰ τὸ καυστικὸ δίστιχο:

«Κρίμα Παπαδόπωλέ μου, ἡ φωτιά σου ἡ μεγάλη
ὅπου καὶ τὸν Κοραῖ σου νὰ ψηθεῖ τὸν ἔχει βάλει»,

ἀποδίδοντας στὸν Βρετὸ πρωταγωνιστικὸ ρόλο⁷¹. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ θεωρεῖται περίεργο ὅτι τὴν ἀποτυχία τοῦ Σπουδαστηρίου τοῦ ἀποδίδει στοὺς ἀντιπολιτευόμενους πού τὸν θεωροῦσαν «κυβερνητικὸ» καὶ πολιτικὸ τους ἐχθρό⁷², γεγονός πού τὸν ἀναγκάζει νὰ ἰσχυρισθεῖ ὅτι «τὸ πρωτοφανὲς ὅμως ἐν 'Ελλάδι, τοῦτο κατὰστημα δὲν εὐδοκίμησεν ἔνεκα τῆς (....ορικῆς) συκοφαντίας τῶν ἀντιπολιτευομένων τοῦ Κυβερνήτου διαδοσάντων τὴν φήμην ὅτι ἦτο ἐκεῖνο τεχνούργημα τῆς μυστικῆς τοῦ κυβερνήτου ἀστυνομίας ἵνα μανθάνει παρ' ἐμοῦ τὰς πολιτικὰς εἰδέας τῶν συνδρομητῶν τοῦ ἀναγνωστηρίου»⁷³.

Ἔτσι, ἐνῶ φαίνεται νὰ παραγνωρίζει ἢ νὰ ὑποτιμᾷ τοὺς ἄλλους λόγους ἀποτυχίας τοῦ Σπουδαστηρίου, ὁ Βρετὸς συνεχίζει τὴν πολι-

69. Ἐγγραφο ὑπ' ἀρ. 2725, τῆς ἐπὶ τῶν 'Εκκλησιαστικῶν καὶ Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Γραμματείας, χρονολογημένο 10 Νοεμβρίου 1831, πρὸς τὴν Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴ τῆς 'Ελλάδος (Γ.Α.Κ., Ὑπουργεῖον Ὁρησκείας, φακ. 45).

70. Α. Παπαδόπουλος-Βρετὸς, *Ἱστορικὰ ὑπομνήματα*, δ.π., σ. 7.

71. Ἐμμ. Φραγκίσκος, «Τὸ χρονικὸ καὶ τὰ παρακόλουθα τοῦ θανάτου τοῦ Ἄδαμ. Κοραῖ (1833)», στὸν τόμο *Σταθμοὶ πρὸς τὴ Νέα Ἑλληνικὴ Κοινωνία*, Ἀθήνα 1965, σ. 170.

72. Α. Παπαδόπουλος-Βρετὸς, *Ἱστορικὰ ὑπομνήματα*, δ.π., σ. 9 καὶ 11.

73. δ.π., σ. 8.

τική και φιλολογική του προσπάθεια με την έκδοση της εφημερίδας «Ἑλληνικός Καθρέπτης». Τότε, με άφορμή τη γνωστοποίηση των κατά τόπους αντιπροσώπων της εφημερίδας του, επανέρχεται στην επισήμανση του κλίματος της πολιτικής οξύτητας, με την δήλωσή του ότι «ἡ τήρησις μυστικῶν τῶν ὀνομάτων τῶν εἰς ἄλλας πόλεις ἀνταποκριτῶν αὐτῆς ἐγένετο διὰ λόγους ἀσφαλείας αὐτῶν ὡς ἀντιπολιτευομένων τὴν κυβέρνησιν»⁷⁴. Ἡ μεγιστοποίηση τοῦ ρόλου τῆς ἀντιπολίτευσης ἀπὸ τὸν Βρετὸ καὶ στὶς δύο περιπτώσεις ποὺ προαναφέρθηκαν, ὑποδηλώνει τὸ φόβο ποὺ συνόδευε τὶς ἐνέργειές του, ἀλλὰ ἐπιβεβαιώνει καὶ τὴν πολιτικὴ χροιά τῆς δράσεώς του. Τὸ Φιλολογικὸ Σπουδαστήριον, μὲ τὶς εφημερίδες καὶ τὰ βιβλία ποὺ διέθετε, ἀποσκοποῦσε στὴν πολιτικὴ ἐνημέρωση καὶ τὴν πολιτισμικὴ διαπαιδαγώγηση τῶν συνδρομητῶν του. Τὴν ἀποτυχημένη προσπάθεια τοῦ Φιλολογικοῦ Σπουδαστηρίου διαδέχθηκε ἡ έκδοση εφημερίδας, πρᾶγμα ποὺ δικαίωσε τὴν ἀντίδραση τῶν ἀντιπάλων του ἀναφορικὰ μὲ τοὺς πολιτικοὺς του στόχους.

Ἀλλὰ σὲ ποιὸ κοινὸ ἀπευθυνόταν ὁ Βρετός; Ποιοὶ δηλαδὴ καὶ πόσοι ἦταν αὐτοὶ ποὺ ἤξεραν, ἤθελαν καὶμποροῦσαν νὰ διαβάσουν τὰ βιβλία καὶ τὶς εφημερίδες τοῦ Φιλολογικοῦ Σπουδαστηρίου, πληρώνοντας τὴ συνδρομὴ τους; Ἀπάντηση σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα θὰμποροῦσε νὰ δοθεῖ μόνο ἐὰν βρισκόντουσαν ὁ κατάλογος τῶν βιβλίων καὶ τῶν εφημερίδων, ὁ κατάλογος τῶν συνδρομητῶν, τὸ βιβλίον καταγραφῆς τῶν ἀναγνωστῶν καὶ δανειστῶν, καθὼς καὶ τὸ εἶδος τῶν βιβλίων ποὺ αὐτοὶ διάβαζαν. Ἐὰν ληφθοῦν ὑπόψη, τὸ χαμηλὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο καὶ τὸ πολιτισμικὸ κλίμα τοῦ Ναυπλίου, δὲν θὰ πρέπει νὰ ἦταν πολλοί. Ἀρκετοὶ ἐξάλλου, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ θὰμποροῦσαν νὰ τὸ συντηρήσουν, διέθεταν τὴν προσωπικὴ τους βιβλιοθήκη, εἶχαν τὴ δυνατότητα νὰ ἀνταλλάσσουν τὰ βιβλία τους καὶ παράλληλα ἀντιμετώπιζαν οἰκονομικὰ προβλήματα. Ἐφόσον λοιπὸν ἡ δανειστικὴ βιβλιοθήκη δὲν θὰμποροῦσε νὰ στηριχθεῖ ἀποκλειστικὰ στοὺς «πρωτεύοντες», τὸ κύριο βάρος ἔπεφτε στὶς εφημερίδες, ἡ συστηματικὴ παρακολούθηση τῶν ὁποίων ἀποτελοῦσε σοβαρὸ κίνητρο ἐγγραφῆς, στοὺς καταλόγους τῶν συνδρομητῶν, ὧν ἐκείνων ποὺ θὰμποροῦσαν νὰ πληρώνουν 4 φοίνικες τὸ μῆνα. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ ποσό τῆς συνδρομῆς μὲ τὴν πρόσθετη ἐπιβάρυνση τῆς ἀξίας τοῦ βιβλίου ποὺ θὰ δανειζόταν κάποιος, σὰν ἐγγύηση γιὰ τὴν κατ' οἶκον ἀνάγνωση, ἀποτελοῦσε σοβαρὸ ἀντὶκίνητρο. Ἐὰν λοιπὸν στοὺς πολιτικοὺς καὶ πολιτισμικοὺς λό-

74. Γ. Δ. Δημακόπουλος, *Ἐφημερίδες τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Ὁ «Ἑλληνικός Καθρέπτης»*, Ἀθήνα 1972, σ. IV.

γους προσθέσουμε και τούς οικονομικούς, ολοκληρώνεται μιὰ δέσμη δυσκολιών στην οποία θὰ πρέπει νὰ ἀποδοθεῖ ἡ ἀρνητική ὑποδοχὴ πού γνώρισε τὸ πρῶτο Φιλολογικὸ Σπουδαστήριον.

Ὡστόσο, καὶ παρὰ τὴν προηγούμενη ἀρνητικὴ ἐμπειρία, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1832, ὁ φιλέλληνας Φεράλδης ἀναγγέλλει «μὲ εὐχαρίστησίν του», ἀπὸ τίς στήλες τῆς ἐφημερίδας τοῦ Βρετοῦ «Ἑλληνικὸς Καθρέπτης», «τὴν σύστασιν νέου Σπουδαστηρίου», δηλώνοντας ὅτι «τοιούτον κατάστημα ἐπιθυμεῖτο πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ Ναύπλιον καὶ διὰ τοῦτο ἐνεκρίθη γενικῶς ἀπὸ ὅλους»⁷⁵. Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ὁ Βρετὸς δὲν σχολιάζει τὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς προκήρυξης, πρᾶγμα πού ὑποδηλώνει πιθανῶς ἀδιαφορία ἢ ὅτι ἡ νέα προσπάθεια ἀποτελεῖ συνέχεια τῆς πρώτης μὲ ἄλλο προσωπεῖο ἂν καὶ τὰ δύο Σπουδαστήρια δὲν εἶναι ὅμοια. Στὴν ἰδρυτικὴ ἀναγγελία τοῦ 1832 περιλαμβάνονται στοιχεῖα λειτουργίας τοῦ Σπουδαστηρίου, τὰ ὅποια τὸ διαφοροποιοῦν ἀπὸ αὐτὸ τοῦ Βρετοῦ, πού ἦταν συστηματικὸ καὶ πλήρες κατὰ τὰ εὐρωπαϊκὰ πρότυπα. Τὸ νέο Σπουδαστήριον διαφέρει στὸ σύστημα συνδρομῶν, πού εἶναι πιὸ ἐλαστικὸ καὶ εὐνοεῖ τούς περαστικούς ξένους, μὲ δυνατότητα τρίμηνης, μηνιαίας καὶ δεκαπενθήμερης ἐγγραφῆς (δὲν ἀναφέρεται τὸ καταβλητέον ποσὸ κατὰ περίπτωσιν). Γιὰ τὸν δανεισμὸ τῶν βιβλίων δὲν χρειάζεται ἡ καταβολὴ κάποιου ποσοῦ σὰν ἐνέχυρο, καὶ δὲν περιορίζεται ὁ χρόνος ἐπιστροφῆς τοῦ βιβλίου. Προσφέρει «ἐλληνικὰ καὶ γαλλικὰ ἐφημερίδες, περιοδικὰ συγγράμματα ἐπιστημῶν, πολιτικῆς καὶ φιλολογίας καὶ μιὰ πολυἀριθμὸ καὶ ἐκλεκτὴ βιβλιοθήκη» ... «ὅθεν ἡμπορεῖ τις νὰ δανείζεται βιβλία εἰς τὴν οἰκίαν του» ἢ νὰ τὰ διαβάξῃ στὸ χῶρο τοῦ Σπουδαστηρίου, πού βρίσκεται «ἀντικρυ τῆς μικρᾶς Πύλης τῆς θαλάσσης», ἐξασφαλίζοντας ἔτσι ὑγιεινὲς συνθήκες στοὺς ἀναγνώστες του⁷⁶. Ἡ διαβεβαίωσις ὅτι «καθεὶς σπεύδει νὰ καταγραφῇ εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν συνδρομητῶν του, καὶ μόλις πρὸ τριῶν ἡμερῶν συστηθὲν ἐνώνει ἤδη τὴν ἐκλεκτοτέραν συναναστροφὴν τοῦ Ναυπλίου», ἀποτελεῖ μᾶλλον διαφημιστικὸ τέχνασμα γιὰ τὴν προσέλκυση συνδρομητῶν, τὴ στιγμὴ πού ἡ πληροφορία αὐτὴ ἐνσωματώνεται στὴν ἀναγγελία τῆς σύστασής του⁷⁷.

75. ἐφ. *Ἑλληνικὸς Καθρέπτης*, ἀρ. 6, 17 Ἰουνίου 1832, σ. 24.

76. Γιὰ τίς ἀνθυγιεινὲς συνθήκες τοῦ Ναυπλίου, βλ. ἐφ. *Ἑλληνικὸς Καθρέπτης*, ἀρ. 2, 20 Μαΐου 1832, σ. 8 καὶ τὴν ὑπ' ἀρ. 3441 ἀναφορὰ τοῦ Διοικητοῦ Ναυπλίας μὲ ἡμερομηνία 8 Νοεμβρίου 1832 πρὸς τὴν Κυβέρνηση (Γ.Α.Κ., κυτ. 18 συλλογῆς Βλαχογιάννη: πρωτόκολλο ἐξερχομένων τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας).

77. Τὴν ὑπαρξὴ καὶ ἄλλου «Ἀναγνωστικοῦ καταστήματος» ἐπισημαίνει ἡ εἰδοποίησις πού δημοσίευσε ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ι.Ν. Βλάχος, μὲ ἡμερομηνία 30 Ὀκτωβρίου 1834. Σύμφωνα μὲ αὐτὴν «παρακαλοῦνται οἱ κ. συνδρομηταὶ νὰ ἐπιστρέψουν ὅσα βιβλία τοῦ καταστήματος ἔχουν δανεισθεῖ ἐπειδὴ τὸ κατάστημα μεταβαίνει εἰς Ἀθήνας».

Στὸ Ναύπλιο, τὴν περίοδο αὐτή, οἱ πρωτοβουλίες γιὰ ἴδρυση Ἀναγνώστηρίων καὶ Σπουδαστηρίων, δὲν βρίσκουν ἀνταπόκριση, ἐνῶ τὰ καφενεῖα ἀναδεικνύονται σὲ κέντρα τῆς κοινωνικῆς καὶ τῆς πολιτισμικῆς ζωῆς. Τὸ γεγονός αὐτὸ ὀφείλεται σὲ διαφοροὺς παράγοντες, πρωταρχικὸς ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι τὸ χαμηλὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο τῶν πολιτῶν. Ἡ ἀνάγκη ὑπέρβασης αὐτοῦ τοῦ προβλήματος συνειδητοποιήθηκε ἔγκαιρα, ἀντιμετωπίσθηκε μὲ προτάσεις καὶ σχέδια, ὅπως αὐτὸ τοῦ 1824, ποὺ συνέταξε ἐπιτροπὴ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἀνθιμο Γαζῆ, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἦταν ἀνάλογα τῶν προθέσεων τους⁷⁸. Στὴν ἐκθεση τοῦ δασκάλου Ἀλέξανδρου Ἡσαΐα, μὲ ἡμερομηνία 25 Μαΐου 1831, ἀναφέρεται ὅτι κατὰ τὴ διάρκεια τῶν 27 μηνῶν, ποὺ ὑπῆρξε στὸ Ἀλληλοδιδακτικὸ Σχολεῖο τοῦ Ναυπλίου, τὰ μαθήματα παρακολούθησαν 1104 «στρατιωτικοὶ καὶ παῖδες»· ἀποφοίτησαν 745, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ 161 «μετέβησαν εἰς ἀνώτερα σχολεῖα καὶ οἱ 189 εἰς διαφόρους τέχνας τῆς βιομηχανίας»⁷⁹. Τὸ ποσοστὸ αὐτῶν ποὺ προχώρησαν στὴν ἐπόμενη βαθμίδα τῆς Ἐκπαίδευσης εἶναι πολὺ χαμηλὸ. Ὑπῆρχαν βέβαια μαθητὲς ποὺ διδάσκονταν «τὴν προγονικὴν διάλεκτον καὶ ἄλλα χρήσιμα μαθήματα μὲ ἰδίαν πληρωμὴν»⁸⁰, ἀπὸ δασκά-

(ἐφ. *Ἐποχὴ*, ἔτ. Α', ἀρ. 11, 1 Νοεμβρίου 1834, σ. 14). Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μαρτυρία αὐτὴ δὲν βρῆκα στοιχεῖα γιὰ τὴ σύσταση καὶ τὴ λειτουργία τοῦ Ἀναγνωστικοῦ αὐτοῦ καταστήματος. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ κλείσιμό του ἀναπλήρωσε «ὁ κ. Μουρούζης», ὁ ὁποῖος εἰδοποιεῖ τὸ κοινὸ ὅτι ἀνοίγει «λέσχην εἰς τὸ κατὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Λουδοβίκου πρώην Ἀναγνωστήριον» καὶ «ὑπόσχεται νὰ προμηθεύῃ ὅλας τὰς ἑλληνικὰς ἐφημερίδας, καὶ πολλὰς εὐρωπαϊκὰς μετὰ τὴν αὐξησιν τῶν συνδρομητῶν του» (ἐφ. *Ἐποχὴ*, ἔτ. Α', ἀρ. 17, 22 Νοεμβρίου 1834, σ. 68). Ἡ ὑποτυπώδης αὐτὴ κίνηση ποὺ ἀρχίζει, ἀναστέλλεται μὲ τὴ μεταφορὰ τῆς πρωτεύουσας στὴν Ἀθήνα.

78. Ἀπ. Δασκαλάκης, *δ.π.*, τ. Α', σ. 53-54, ἔγγρ. 20. Τὸ ἀκόλουθο ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ περιοδικὸ *Ἡὼς*, (ἔτ. Α', ἀρ. 10, 30 Αὐγούστου 1830, σ. 11), εἶναι χαρακτηριστικὸ γιὰ τὴν ἐκπαιδευτικὴ κατάσταση τοῦ Ναυπλίου: «Εἰς τὴν σήμερον σημαντικωτέραν πόλιν τῆς Ἑλλάδος εἶδαμεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐν σχολεῖον, ἐνῶ εἰς ἄλλας κατωτέρας βλέπει τις ὅχι μόνον σχολεῖα ἀλλὰ καὶ τὴν πρώτην φροντίδα τῶν πολιτῶν ἀφιερωμένην εἰς αὐτά, ὡς τὸ μόνον μέσον τοῦ ἀνθρωπισμοῦ των». Τὸ 1832 ὁ Ἀλ. Ρίζος Ραγκαβῆς (*Ἀπομνημονεύματα*, *δ.π.*, σ. 346) ἀναφέρει ὅτι, ὅταν διορίστηκε «πρῶτος πάρεδρος ἐπὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως», φρόντισε γιὰ τὴ σύσταση ἑλληνικῶν σχολείων στὰ «κυριώτερα κέντρα τοῦ πληθυσμοῦ»· ἀλλὰ ἐνῶ προτείνει τὴν ἴδρυση 26 σχολείων μόνον γιὰ τὰ 11 «εὐρέθῃ τὸ ἀπαιτούμενον προσωπικόν». Τὸν ἴδιο χρόνο ὁ Θ. Φαρμακίδης γράφει στὸν Κ. Ἀσώπιο (Αἰκ. Κουμαριανοῦ, *δ.π.*, σ. 167-168): «Περὶ σχολείων καὶ παιδείας δὲν ἔγινε ἀκόμη φροντίς διότι τὰ πάντα εὐρίσκονται ἄνω κάτω· θέλει γενῆ ὁμως καὶ περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ἀντικειμένου φροντίς, καὶ φροντίς μεγίστη, καὶ ἐλπίζω μάλιστα τάχιστα».

79. Ἀπ. Δασκαλάκης, *δ.π.*, τ. Γ', σ. 1889-1891, ἔγγρ. 911.

80. Ἀπ. Δασκαλάκης, *δ.π.*, τ. Β', σ. 1141-1142, ἔγγρ. 535.

λους «κατ' οίκον» ἢ ἀπὸ κληρικούς: ὁ ἀριθμὸς τους δὲν εἶναι γνωστός, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἦταν πολλοί.

Στὴ σύνοψη τῶν αἰτίων ποὺ καθόρισαν τὴν ἰδιαίτερη φυσιογνωμία καὶ τὴν ποιότητα τῆς καθημερινῆς ζωῆς τοῦ Ναυπλίου, θὰ πρέπει νὰ ἀναφερθοῦν, ἐπίσης, ἡ πληθυσμικὴ του σύσταση, τὸ πολιτισμικὸ του ἐπίπεδο, τὸ ταραγμένο πολιτικὸ κλίμα καὶ τὸ χαμηλὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο.

Ἀλέκα Μπουτζουβῆ-Μπανιά

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

I

Ὄνόματα τῶν Συνδρομητῶν τοῦ «Ἑλληνικοῦ Καθρέπτη»

	Μῆνας	Σῶματα	Γρόσια	Παράδες
Ἡ Κυβέρνησις	—	20	—	—
Ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Ρωσσίας	ἔξ	5	300	—
Ὁ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ρωσσίας Βλασσόπουλος	»	1	60	30
Ὁ Πρόεδρος τῆς Διοικ. Ἐπιτ. Κουντουριώτης	δώδεκα	1	160	»
Ὁ Συνταγματάρχης Καλλέργης	»	1	114	»
Οἱ Στρατηγοί: Ἀλμείδας	ἔξ	1	61	»
» Κολιόπουλος	»	1	60	»
» Κορβῆς	τρεῖς	1	30	20
Οἱ Κύριοι Γ. Σταύρος	ἔξ	1	60	»
» Μ. Ἰατρός	»	1	60	»
» Χ. Παπαδόπουλος	»	1	60	»
» Π. Δημητρακόπουλος	»	1	60	»
» Δ. Καμπάνης	»	1	60	»
» Γ. Ἀντωνόπουλος	»	1	60	»
» Κ. Ράδος	»	1	60	»
» Χρ. Γούζιας	»	1	60	»
» Ν. Ζαβιτζιάνος	»	1	60	»
» Κ. Βασιλάκης	»	1	60	»
» Μ. Ξένος	»	1	60	»
» Ρωσσόπουλος	»	1	57	»
» Κ. Μεταξᾶς	»	1	60	10
» Α. Ζαῖμης	»	1	60	»
» Ἑμμ. Βασιλιάδης	»	1	57	»
» Ἰω. Στρατηγόπουλος	τρεῖς	1	30	»
Ὁ Ἀντιναύαρχος Ῥῶσσος Ῥικόρδ	ἔξ	1	60	»
Ἐνδεκα ἀξιωματικοὶ τοῦ Ρωσικοῦ στόλου	»	11	660	»

Ὁ Πρόξενος τῆς Ρωσσίας Παπαργόπουλος	»	1	57	»
Ὁ Διοικητὴς Παπαλεξόπουλος	»	1	60	»
Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Καφενέ τοῦ Γενναίου	»	1	60	»
Ὁ Κύριος Δ. Πολυχρονόπουλος	ἔξ	1	57	-
» Π. Στεφανίτζις	»	1	60	-
Ένας ἀξιωματικὸς τῆς Ἀγγλικῆς φρεγάδας	τρεῖς	1	30	-
Ὁ ἀντιπρέσβης τῆς Ἀγγλίας	ἔξ	2	120	-
Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Κυρίου Γρίφτ	»	1	60	-
Ὁ Πανιερώτατος Σούτσος	»	1	60	-
Ὁ Κύριος Vidal εἰς Ναυαρίνον	»	1	60	-
» Λεβίδης	»	1	60	-
» Α. Γεωργαντάς, εἰς Λεβιάδιαν	»	1	60	-
» χιλίαρχος Ρώσσοι Σκαλλῶν	»	1	60	-
» Πολίτικας	»	1	60	-
» Γενναῖος Κολοκοτρώνης (Καρίτενα)	»	5	300	-
» Π. Χριστόπουλος (Καλάβρυτα)	»	1	60	-
» Α. Χαραλάμπης (Βοστίτζα)	»	1	60	-
Ὁ Ἐπίσκοπος Αἰγίνης	»	1	57	-
Ὁ Στρατηγὸς Τζόκρις	»	1	57	-
Ὁ Κύριος Γεράσιμος Ζοχίδης (Αἰγίνα)	τρεῖς	1	30	-
» Φάραγγας	»	1	30	-
» Σ. Παχῶμος (Πέτζες)	»	1	30	-
Ὁ Στρατηγὸς Γενέκ (Ναυαρίνον)	»	1	30	-
Ὁ Κύριος Α. Ταρποχτζής	»	1	30	-
» Χηνόπουλος	ἔξ	1	58	-
Πρασάκις διὰ Habbe Πρόξενος Ρώσσοι εἰς Σύραν	»	1	60	-
» Α. Μεταξᾶς	»	1	60	-
» Μεγγέντης διὰ 5 συνδρομητὰς Σμύρνη	δωδέκα	5	1700	-
Οἱ Κύριοι Μίλτ. Παξιμάδης, Μιχ. Παξιμάδης, Ἰω. Σαγρέδος, Ἀθ. Ἀλιπράντες, Α. Λαμπρίδης, Ν. Χρυσόγελοι, Γ. Μανρογένης, Γ. Σακκιλίδης, Σταμ. καὶ Ἰω. [...]γκάδες ἡ Σχολή, Ἰω. Ζόη εἰς Τήνον, Μ. Δαμηράλης, Ἀ. Ἀναγνωστόπουλος.	τρεῖς	13	390	-
Ὁ Κύριος Δ' Ανδρὲ	ἔξ	1	60	
δεκατρεῖς Συνδρομηταὶ εἰς Κέρκυραν	τρεῖς	13	1390	
Τρεῖς » εἰς Ἀγίαν Μαύραν	ἔξ	3	1180	
Ὁ Κύριος Ῥάδος ἐκ δευτέρου	»	1	60	
» Τασσίκας ἀπὸ τὸν 7 ἀριθμὸν	τρεῖς	1	30	
» Ἰωάννης Καλέργης	ἔξ	1	70	
» Α. Χριστόπουλος	τρεῖς	1	30	
» Π. Δημητρακόπουλος ἐκ δευτέρου	ἔξ	1	57	
» Γεώργιος Ἀντονόπουλος ἐκ δευτέρου	»	1	57	
» Ἀντόνιος Ἀντονόπουλος	»	1	57	
» Α. Καμπάνης ἐκ δευτέρου	»	1	57	
» Χριστούλης	»	1	57	

»	Ἀποστόλις Χ'' Ἰωάννου	»	1	57	
»	Στρατῆς Ρούπας	»	1	57	
»	Γ. Σταύρος ἐκ δευτέρου	»	1	57	
»	Ἰω. Στρατηγόπουλος	»	1	57	
»	Ἰω. Βλασσόπουλος ἐκ δευτέρου	»	1	57	
»	Δ. Τζαμαδός	τρεῖς	2	114	
»	Δ. Περροῦκας	ἑξ	1	57	
»	Σωτ. Α. Χαράλαμπος	»	1	57	
»	Λαμπίκης Καρατζᾶς (Μιστρά)	»	1	70	
»	Ἰωάν. Κλάδος	τρεῖς	1	35	
»	Ἀσημακόπουλος	»	1	30	20
»	Ἀσ. Φωτίλας (Καλάβριτα)	ἑξ	1	60	
»	Δ. Νικολόπουλος ()	»	1	60	
»	Βαρών Ῥούκμαν	»	3	210	
»	Ἰωάννης Καραπάουλος ἀπὸ τὸν 7 ἀριθμὸν	τρεῖς	1	35	
»	Βασιλάκης ἐκ δευτέρου	ἑξ	1	60	
»	Κόμης Α. Μεταξᾶς	ἐννέα	1	95	
»	Σεραγιάννης	ἑξ	1	60	
Ἦ	Ὁ Κύριος Σεγούιν	τρεῖς	1	30	30
Προσθήκη	τῆς συνδρομῆς τοῦ Π. Χριστοπούλου	0	0	5	»
Ἦ	Ὁ Συνταγματάρχης Καλέρης	ἑξ	2	120	»
»	Ρόδιος	τρεῖς	1	38	
Ἦ	Ὁ Πλοίαρχος τοῦ ἀγγλικοῦ Τρίκοτον	»	1	7703	20
νέος	συνδρομητῆς τῆς δευτέρας τριμηνίας	»	1	35	
Ἦ	Ὁ Πρίγκιπς Βρέδε	ἑξ	1	70	
Οἱ δύο	Στρατηγοὶ Γάλλοι: ὁ εἰς τοῦ Ράλλη	τρεῖς	2	62	
Ἦ	Ὁ Κύριος Α. Ἀναγνοστόπουλος	»	1	35	
Ἦ	Ὁ Κύριος Μαυρογένης καὶ ἄλλοι ὅκτω τῆς				
	Τήνου οἵτινες ἐπλήρωσαν τὸν Κύριον Ῥάλλην	»	9	315	
Ἦ	Ὁ Στρατηγὸς Ῥάγκος ὁμοίως	ἑξ	1	61	
Ἦ	Ὁ Κύριος Ἀλέξανδρ.ης Ἰγγλέσης ὁμοίως	»	1	57	
Ἦ	Ὁ Κύριος Ἰ. Ὁρλάνδος διὰ τὴν δευτέραν τριμηνίαν	τρεῖς	1	36	
»	Ι. Ράπτης	»	1	36	
»	Π. Λαζαρίς	»	1	36	
»	Α. Ἀνδροῦτζος	»	1	36	
»	Ν. Αἰνιᾶν	ἑξ	1	68	
»	Ν. Μαυρομάτην	τρεῖς	1	38	

II

Τὸ Πρόγραμμα τοῦ Ἀναγνωστηρίου τοῦ Α. Παπαδόπουλου-Βρεττοῦ

Πρόγραμμα

περὶ συστάσεως ἐνὸς Φιλολογικοῦ Σπουδαστηρίου εἰς Ναύπλιον

Ποῖος πεπαιδευμένος δὲν γνωρίζει πόσῃν ὠφέλειαν ἀπολαμβάνουν οἱ λόγοι ἐγκάτοικοι μιᾶς πόλεως ἀπὸ ἑνα Φιλολογικὸν Σπουδαστήριον; Τοιοῦτου εἵδους καταστήματα ὑπάρχουν εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς πρωτευούσας πόλεις τῆς φωτισμένης Εὐρώπης, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς λαμπρὰς μητροπόλεις τῆς Γαλλίας, Ἀγγλίας, Γερμανίας καὶ Ἰταλίας, μ' ὅλον ὅτι εἰς αὐτὰς εὐρίσκονται τόσαι δημόσιαι καὶ μερικαὶ βιβλιοθήκαι. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ σύστασις ἐνὸς Φιλολογικοῦ Σπουδαστηρίου εἰς μίαν πόλιν, ἐκτὸς ὁποῦ γίνεται μέσον ταχείας διαδόσεως τῶν φώτων εἰς τοὺς πολίτας, καὶ πολιτισμὸς αὐτῆς, καὶ ἔλκυει τοὺς Περιηγητὰς νὰ μείνωσι μ' εὐχαρίστησιν εἰς αὐτὴν περισσότερον καιρόν.

Διὰ τοῦτο ὁ Ἰατροδιδάσκαλος Α. Παπαδόπουλος-Βρετός, Λευκάδιος, ἐπιθυμῶν νὰ γίνῃ καὶ αὐτός, ὅσον ἤμπορεῖ, ὀφέλιμος, εἰς τοὺς ὁμογενεῖς του, προβάλλει εἰς ὅλους τοὺς φιλομούσους, τοὺς κατοικοῦντας ταύτην τὴν πόλιν, τὴν σύστασιν, διὰ συνδρομῆς, ἐνὸς Φιλολογικοῦ Σπουδαστηρίου ὑπὸ τὰς ἐφεξῆς συμφωνίας:

- Α. Ἡ τιμὴ τῆς συνδρομῆς θέλει εἶναι τεσσάρων Φοινίκων τὸν κάθε μῆνα, προπληρωτέον.
- Β. Τὸ Σπουδαστήριον θέλει εἶναι ἀνοικτὸ εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς Εὐδομάδος, τὸ πρωὶ ἕξ ὥρας καὶ τὸ ἑσπέρας δύο, ἤγουν ἀπὸ τῆς 8ης π.μ. ἕως τῆς 2ας μ.μ. καὶ ἀπὸ τῆς 8ης μ.μ. ἕως τῆς 10ης μ.μ.
Εἰς τὰς Κυριακὰς δὲ τὸ Σπουδαστήριον θέλει εἶναι ἀνοικτὸ μόνον τὸ πρωὶ καὶ σφαιλισμένο εἰς τὰς ἄλλας ἐπισήμους ἑορτὰς τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.
- Γ. Ἡ εἴσοδος εἰς τὸ Σπουδαστήριον εἶναι ἐλευθέρα μόνον διὰ τοὺς συνδρομητὰς.
- Δ. Τὸ Σπουδαστήριον θέλει ἔχει μίαν ἀρκετὴν ποσότητα Ἑλληνικῶν, ἀπλο-ελληνικῶν, Γαλλικῶν, Ἀγγλικῶν καὶ Ἰταλικῶν βιβλίων τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς θέλει αὐξηθῇ ἡμέραν παρ' ἡμέραν διὰ τῆς ἀγορᾶς τῶν κατὰ καιρὸν νεοφανησομένων, ἐν τῇ φωτισμένῃ Εὐρώπῃ, συγγραμμάτων. Προσέτι τὸ Σπουδαστήριον θέλει ἔχει Φιλολογικὰς καὶ Πολιτικὰς Ἐφημερίδας, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς θέλει εἶναι ἀνάλογος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν.
- Ε. Οἱ συνδρομηταὶ θέλει χαίρουσι, τὸ προνόμιον νὰ φέρωσι εἰς τὰς οἰκίας των βιβλία τοῦ Σπουδαστηρίου, ἐξαιρουμένων τῶν γεωγραφικῶν πι-

νάκων, τῶν φιλολογικῶν καὶ πολιτικῶν ἐφημερίδων. Ἐκαστος συνδρομητῆς ὅμως χρεωστεῖ ν' ἀφήσῃ, εἰς τὸν φύλακα τοῦ Σπουδαστηρίου, τὴν ἀξίαν τοῦ ζητουμένου βιβλίου ὡς ἐνέχυρον τῆς ὀφειλομένης ἐπιστροφῆς, ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, διὰ νὰ ὠφελεῖται ὁ καθεὶς τῶν συνδρομητῶν.

ΣΤ. Ὅποιος τῶν συνδρομητῶν χάσῃ, ἢ λερῶσῃ, ἢ ξεσχίσῃ ἓναν τόμον χρεωστεῖ νὰ πληρώσῃ ὅλο τὸ σύγγραμμα κατὰ τὴν σημειωμένην εἰς τὸν κατάλογον τιμὴν του.

Ζ. Οἱ συνδρομηταὶ θέλει εὔρουν πάντοτε εἰς τὰς τραπεζὰς τοῦ Σπουδαστηρίου μελάνι ἢ κονδύλια μόνον.

Αἱ συνδρομαὶ ἕως νὰ συστηθῇ τὸ Σπουδαστήριον γίνονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Γενικῆς Ἐφημερίδος τῆς Ἑλλάδος λαμβάνων ὁ συνδρομητῆς τὴν ἀπόδειξιν τῆς πληρωμῆς διὰ τὴν ἐλευθέραν εἰσοδόν του.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 7 Μαΐου 1831